

CLARE LAVENHAM

*Vacanță în
Creta*

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

În acest început de primăvară cretană, soarele de aprilie era deja arzător și pereții de piatră ai palatului în ruină reflectau violent razele solare. Copleșite de căldură, Victoria și Cathy se bucurau că avuseseră inspirația să-și ia pălăriile de soare cu boruri largi. Fără îndoială, ar fi făcut mai bine să-și petreacă această ultimă zi de vacanță pe plajă, dar Victoria îi promisese tatălui său că va vizita Knosos.

— Nu ești obligată să mă însoțești Cathy, îi spusese ea prietenei sale. Mie îmi face plăcere să vii, dar...

— Ba da, ba da, vin cu tine. Am și eu chef să merg.

Luând această hotărâre, nici una nici cealaltă nu avusesse nici cea mai mică presimțire a consecințelor plimbării pentru Victoria.

Vizitarea faimosului palat le încântă pe cele două prietene, care profitară de faptul că grupul lor se cam

risipise și se întoarseră în sala tronului. Admirară din nou frescele murale păstrate intacte în miraculos, când o femeie necunoscută se repezi spre ele.

– Scuzați-mă dar... am auzit în autocar venind încoace spunându-se că sunteți infirmiere. Cuiva i s-a făcut rău. Ați putea veni să ne ajutați?

Le arătă cu degetul către o doamnă cu părul alb care tocmai se așezase pe o bancă de piatră; un bărbat cu pielea arsă de soare era aplecat asupra ei.

– A făcut probabil o insolație, zise Cathy. Fiul ei... în fine, bărbatul acela, ar trebui s-o ducă undeva la umbră.

– Se pare că nu i-a trecut prin minte. Ar trebui să vă duceți să-i spuneți...

– Nu, mergeți dumneavoastră. Noi o să vă așteptăm aici.

După un an de muncă intensă, cele două prietene își meritaseră vacanța și n-aveau nici un chef să se ocupe atât de repede de boli și de bolnavi. Totuși, la insistența acestei femei, Victoria se lăsă convinsă.

– Bine, oftă ea. Poate că bietul băiat are nevoie de noi.

Se apropie cu un aer indiferent, ca și cum ar fi trecut pe acolo din întâmplare.

– Am impresia că... prietena dumneavoastră nu se simte prea bine, începu ea. Vreți să vă ajut s-o duceți la umbră?

Se întrerupse brusc, stânjenită puțin de strălucirea glacială care trecu prin ochii cenușii ai interlocutorului ei.

Rupând acest moment de tăcere neplăcută, el îi răspunse la întrebare pe un ton în care se amestecau amabilitatea cu nerăbdarea.

– Sunteți foarte amabilă, dar voi reuși să mă descurc singur.

– Fără îndoială, numai că... vedeți... întâmplător, sunt infirmieră...

– Și credeți că mă puteți ajuta?

Un zâmbet ironic îi luminează fața cu trăsături virile, apoi continuă:

– Sunteți foarte amabilă, dar închipuiți-vă că eu sunt medic.

Victoria ar fi vrut ca în clipa aceea să poată intra în pământ. Niciodată nu se mai simțise atât de ridicolă.

– Îmi pare rău, bâigui ea. Nu aveam de unde să știu.

– Nu, într-adevăr.

Fără să mai facă vreun efort să-și ascundă agasarea, continuă cu răceală:

– Persoana aceasta suferă de inimă și are nevoie de odihnă.

– Bineînțeles. Sper... sper să vă reveniți repede, murmură ea adresându-i-se bătrânei doamne a cărei bronzare nu reușea să-i ascundă paloarea.

Apoi, în foșnetul fustei ei lungi albastre, Victoria se duse spre Cathy. Fără să arunce măcar o privire către silueta înaltă care se îndepărta în soare, Michael Anderson îngenunche lângă bolnavă.

– Cum te mai simți, Elizabeth?

Doamna Jewson dădu încet din cap.

– Mai bine, articulă ea cu o voce slabă. Îmi pare rău că ți-am provocat atâtea neplăceri.

– Este numai vina mea. N-ar fi trebuit să accept să venim pe o asemenea căldură.

– Dar era atât de plăcut la munte... Nu m-am gândit nici o clipă că va fi atât de cald. Și apoi, îmi doream atât de mult să vizitez Knosos...

Sprrijinită de brațul lui, se ridică destul de greu.

– Cu cine ai vorbit adineauri?

– Cu o infirmieră care s-a oferit să mă ajute. N-am fost prea amabil cu ea, dar nu voiam să te deranjeze.

Foarte atent, își trecu brațul pe după talia ei apoi își potrive și pasul. Elizabet, încă destul de slăbită, se oprea frecvent și Michael nu fu liniștit decât după ce trecură de uriașa poartă ale cărei coloane purpurii se înălțau spre cer.

– Am să te instalez în mașină. Apoi, mă voi întoarce s-o aduc pe Zeta.

– Oh! Dumnezeuule, aproape că am uitat că a fost și ea cu noi. Unde s-a dus?

– Dacă aș ști, oftă el.

– Fără îndoială, noi nu puteam ține pasul cu ea, comentă cu amabilitate bătrâna doamnă așezându-se pe bancheta din spate. Oricum, îmbrăcată cum este în pantalonii aceia roz, o vei găsi foarte repede.

Dând din cap cu un aer plictisit, Michael se întoarce spre impunătoarea clădire a palatului.

În perioada aceea a anului, turiștii nu erau prea numeroși și Cathy îl remarcă imediat.

– Ia privește cine vine, doctorul tău, și pare teribil de grăbit!

Mirată, Victoria îl urmărește cu privirea în timp ce el înainta repede, pare-se căutând pe cineva. Nu le dădu atenție celor două fete.

– Mă întreb unde o fi bolnava? murmură ea. N-ar fi trebuit s-o lase singură.

– Oh! Cu siguranță că n-a lăsat-o nesupravegheată.

– Ai dreptate, doar este doctor.

Victoria aruncă o privire fugară la ceas.

– Autocarul pleacă abia peste o oră. Ce-ar fi să ne mai plimbăm prin împrejurimi?

Cathy încuviință și în mai puțin de un minut traversau deja parcare, îndreptându-se spre colinele din împrejurimi. În depărtare, zăriră un drumeag care se pierdea într-o plantație de măslini al căror frunziș verde pal se profila pe cerul albastru.

Braț la braț, cele două prietene se străduiră să uite de căldura toropitoare și să intre cât mai repede în acel spațiu de verdeață cu o umbră binefăcătoare. Aproape că ajunseseră când le atrase atenția o formă întinsă pe bancheta din spate a unei mașini.

– Bătrâna doamnă de adineauri! exclamă Cathy. Te duci s-o întrebi cum se simte?

Șovăitoare, Victoria privi în urma ei.

– Dacă mă vede el... Oh! Și, la urma urmei, ce-mi pasă, decretă ea ridicând din umeri.

Se îndreptă către mașină cu un pas hotărât. Bătrâna doamnă păru să recunoască vocea și răspunse zâmbetului Victoriei.

– Vă simțiți mai bine?

– Durerea a dispărut, mulțumesc de întrebare, șopti ea. Ai fost atât de drăguță să vii să ne oferi ajutorul dumitale. Dacă nu sunteți prea grăbite, spune-i și prietenei dumitale să vină, am putea discuta un pic. Și ea este infirmieră, nu?

Victoria îi explică doamnei că amândouă lucraseră într-un spital până când ea se hotărâse să devină infirmieră privată.

– Nu ne-am pierdut niciodată din vedere una pe alta, continuă ea făcându-i semn lui Cathy să se apropie. În fiecare an, făceam împreună o călătorie și de multă vreme ne-am pus în minte să venim în Creta.

– Și dumneavoastră sunteți în vacanță? întrebă Cathy, aplecându-se la rândul ei spre geamul întredeschis.

Pe chipul obosit al bătrânei trecu o umbră.

– La vârsta mea, viața nu-mi prea permite multe, oftă ea. Dar din fericie, nu sunt niciodată singură. Am închiriat o vilă într-un minunat sătuc de munte și vecinii mei sunt adorabili.

Își duse o mână la piept și tăcu o clipă ca să-și tragă răsuflarea. Victoria se gândi că poate ar fi bine s-o lase să se odihnească. Dar Elizabeth părea chiar fericită să discute cu ele.

– Și Michael are o casă în Idras, reluă ea. Are norocul că poate veni foarte des aici și pe deasupra vorbește și greaca în mod curent.

– Este vorba despre... bărbatul care era cu dumneavoastră? Ne întrebam dacă nu cumva vă este fiu.

– Oh! Nu, doar vecin. Se va întoarce în Anglia abia în iulie. Este ginecolog.

– Ah!...

Împinsă de curiozitate, Victoria fu cât pe ce s-o întrebe unde se dusesse acesta, dar bătrâna doamnă i-o luă înainte.

– Cred că se va întoarce dintr-o clipă în alta. S-a dus să-și caute fiica.

– Fiica?

– Da. De altfel, poate că ați și zărit-o? Este brunetă și poartă un pantalon roz viu.

– Într-adevăr, zise Cathy. Un tânăr tocmai o fotografia lângă amforele acelea pe lângă care am trecut adineauri.

– Sper să fi fost ea, oftă Elizabeth. Sunt atât de nerăbdătoare să mă întorc la Idras...

Respirația îi era ușor gâfâită. Victoria îi aruncă o privire îngrijorată.

– Vom sta cu dumneavoastră până când se întoarce, îi promise ea. Dar trebuie să vă odihniți.

Abia își stăpâni un țipăt când se sprijini de caroseria fierbinte.

Așteptau deja de câteva minute, când îl observă în același timp pe necunoscutul care venea din partea cealaltă a parării.

– Cred că am face mai bine să vă lăsăm, zise Victoria aplecându-se spre bătrâna doamnă. Ar putea crede că v-am obosit.

– Oh! Nu, vă rog, rămâneți. Vreau să-l cunoașteți. Și apoi, îi voi spune că mi-ați ținut companie.

Chiar dacă le trecuse prin minte să plece, nu mai avură timp, pentru că Michael Anderson ajunsese deja lângă ele.

– Unde este Zeta? întrebă imediat Elizabeth.

– Numai Dumnezeu știe, bombăni el. Te voi duce acasă și mă voi întoarce mai târziu după ea.

În timp ce vorbea, le privise încruntat pe cele două fete, astfel încât Victoria se gândi că încă nu resimțise o asemenea aversiune pentru cineva într-un timp atât de scurt.

– Eu le-am cerut să rămână, îi explică Elizabeth surprinzându-i privirea. Ți le prezint pe Victoria Medway și pe prietena ei, Cathy Sinclair.

El dădu vag din cap înainte să deschidă portiera și fără îndoială s-ar fi strecurat imediat în mașină dacă vorbele lui Cathy nu i-ar fi captat atenția.

– Îi vom spune fiicei dumneavoastră să nu fie îngrijorată, dacă o vedem.

– Poftim?

Cu mâna în continuare pe mânerul portierei, părea descumpănit și contrariat.

– Doamna Jewson ne-a descris-o și îmi amintesc că am văzut-o.

Foarte repede, Cathy îi relată scena, dar Michael o întrerupse brusc.

– Cum arăta tânărul acela?

Fata ridică din umeri.

– Nu mai știu...

– Cred că era destul de tânăr, interveni Victoria. Brunet, foarte brunet. Și cu privirea aceea catifelată care-i caracterizează pe toți grecii.

El păru să nu aprecieze această ultimă descriere. Le salută vag înainte de a demara în trombă sub privirile lor uimite. În graba lui, nici nu le lăsase timp să-și ia rămas-bun de la bătrâna doamnă.

Timpu trecuse și ele trebură să-și scurteze plimbarea printre măslini pentru a se grăbi să ajungă în parcare, unde le aștepta autocarul. Aproape de palat, grăbiră pasul.

– Mă întreb dacă și-o fi găsit fiica, zise Cathy ținându-și pălăria cu mâna să nu i-o ia vântul.

– Crezi că a avut timp să se întoarcă?

– Da, poate, dacă satul nu este prea departe.

Victoria făcu un gest de agasare.

– Dacă nu te deranjează, aş prefera să vorbim despre altceva. Doctorul acesta are darul să mă exaspereze.

Amuzată, Cathy îi aruncă o privire fugară prietenei sale când o maşină neagră le depăşi. Nu-i dădură nici o atenţie până în momentul când maşina se opri la vreo sută de metri de ele, şi când putură să recunoască silueta bărbatului care ieşi din ea.

Când acesta ajunsese lângă ele, Cathy se grăbi să-i spună că n-o zăriseră pe Zeta.

El o întrerupse brusc.

– Zeta se va întoarce cu taxiul, pe voi vă căutam! exclamă Michael Anderson. Doamna Jewson mi-a spus că una dintre voi este infirmieră privată. Care dintre voi este?

Victoria îl privi cu un aer glacial.

– Eu. De ce?

– Vreau să-ţi fac o ofertă de angajare dacă, aşa cum presupun, eşti liberă în acest moment.

– Sunt în vacanţă, replică ea fără să-şi ascundă indignarea. Nu se vede?

– Ba da, dar cred că asta n-ar fi o dificultate insurmontabilă. Şi, ca infirmieră, ar trebui să pui datoria înaintea plăcerii.

– Bineînţeles, dar...

– Nu-i nevoie să-mi argumentezi. Aşadar, voi continua. Este nevoie de dumneata la Idras. Doamna Jewon...

– Doamna Jewson? Persoana pe care am întâlnit-o mai devreme?

– Da. Pe drumul de întoarcere, mi-a mărturisit că inima ei este mai obosită decât aș fi putut să-mi imaginez. Are nevoie de repaos complet.

În timp ce vorbea, își ațintise ochii de culoare deschisă în ochii ei.

– Când ar trebui să plecați din Creta?

Victoria își mușcă buzele. Dacă afla că plecarea ei era prevăzută pentru mâine, nu-i va accepta nici un motiv ca să-l refuze. Și totuși, nu dorea să-i accepte propunerea. Unul din motive, și nu cel mai puțin important, era acela că pur și simplu nu-i plăcea de el. Dar sinceritatea ei înnăscută o împiedică să-l mintă și doctorul Anderson atâta așteptă.

– Formidabil! Vei pierde așadar doar câteva ore de vacanță.

Victoria nu era însă de aceeași părere.

– De ce nu căutați o altă infirmieră? Trebuie să existe și altele pe aici.

– Poate, dar asta ar cere timp să găsesc una liberă și vorbitoare de limbă engleză. Cu atât mai mult cu cât doamna Jewson are nevoie de îngrijiri urgente.

Tonul vocii sale dovedea o nerăbdare în spatele căreia Victoria ghici o rugămintă. Michael Anderson părea sincer îngrijorat.

– Victoria, interveni Cathy. O să plece autocarul.

Cu inima bătându-i nebunește, fata respiră adânc. Nu mai avea timp să-și pună întrebări.

– De acord, murmură ea adresându-i-se lui Michael. Dar cu o singură condiție. Să-mi lăsați timp să merg la hotel să-mi recuperez lucrurile.

– Imposibil.

Vocea lui, foarte calmă, era însă fermă și nu admitea replică.

– A trebuit s-o abandonez pe Elizabeth în mâinile unei tinere grecoaice care ar fi incapabilă să ia vreo hotărâre dacă ar apărea vreo problemă. Trebuie să ne întoarcem la Idras cât mai curând posibil. Este o chestiune de viață și de moarte.

– Vreți să spuneți că trebuie să vin acum... imediat? întrebă Victoria, nedumerită. Dar nu pot...

– Ba da. Ai poșeta la dumneata și asta-i de-ajuns.

Exasperată de atâta insistență, făcu o ultimă tentativă disperată:

– Am de rezolvat o mulțime de lucruri. Rezervarea pentru zborul de mâine...

– Mă voi ocupa eu. Iar cât privește valizele...

– Pot să mă ocup eu, zise Cathy.

– Perfect! Voi trimite pe cineva săptămâna aceasta să le ia.

– Îmi pare sincer rău, Victoria, reluă prietena ei. Dar trebuie să plec. Nu... nu văd ce aș mai putea face.

Ca să-și ascundă stânjeneala, o îmbrățișă cu afecțiune.

– Noroc... și pe curând!

Fără să înțeleagă ce i se întâmpla atât de repede, Victoria o privi îndepărtându-se și simți brusc un teribil

sentiment de panică. În clipa aceasta, ratase totul, ultima lor seară la hotel, petrecerea de adio, carnavalul... Totul numai pentru a-l urma pe un străin, un necunoscut, într-un sat pierdut în inima munților. Ea care nu cunoscuse din Creta decât plajele, apele limpezi ale mării, petrecerile!

Buimăcită încă, se strecură pe bancheta din piele neagră a mașinii, închizând ochii când auzi vuietul motorului accelerat la maximum care-i îndepărta de acest loc într-un nor de praf.

Capitolul 2

Foarte repede, părăsiră coasta. Plantațiilor de măslini le urma ră imensele câmpuri cultivate cu lavandă ce se contopeau cu azurul cerului cretan. Drumul începu curând să urce în serpentine și aerul înmiresmat al colinelor se răcori încetul cu încetul.

Fără voia ei, Victoria începu să se relaxeze. Pătrundea într-o Cretă necunoscută, a cărei frumusețe sălbatică o trezi din toropeală. În depărtare, munții învăluiți într-o lumină albăstruie mângâiau orizontul, în timp ce mai aproape de ei se profilau contururile line ale colinelor înverzite. Tufe de salvie și de rozmarin mărgineau drumul însoțit.

— Iată adevărata Cretă, murmură Michael, a cărui voce gravă o făcu să tresară. Vei vedea. În afară de televizor și radio, Idras nu s-a schimbat de decenii.

– În ciuda prezenței străinilor?
– Nu suntem prea numeroși și vilele noastre se află în afara satului.

Aplecându-se în față, îi arată cu degetul o pantă abruptă, stâncoasă.

– Privește, ajungem.

Victoria întinse gâtul și zări un pâlă de case albe agățate parcă pe marginea unei prăpăstii.

– Este foarte pitoresc, recunosc eu ea, simțindu-se obligată să facă un comentariu.

– Cu condiția să nu fii prea pretențioasă cu igiena, ar trebui să-ți placă. Dar vreau să te asigur imediat, vilele au apă curentă.

– Uf!

Ușurarea ei îl făcu pe Michael să zâmbească, un zâmbet care ar fi cucerit-o pe Victoria dacă antipatia pe care o simțea față de el n-ar fi fost atât de mare. Șuvițele lui blonde ciufulite de vânt prindeau lumina aurie a apusului. Ea preferă să-și întoarcă privirea.

Își continuă drumul în tăcere, ajungând curând la primele case ale cătunului pe treptele cărora păreau să aștepte de veacuri bătrâni îmbrăcați în negru. Când o luă pe drumul ce ducea la vile, Victoria rămase fără glas în fața frumuseții grandioase a peisajului ce se desfășura sub ochii lor. După ce trecură de grilajul unei porți înalte, pătrunseră într-un parc cu vegetație luxuriantă.

– Aici locuiește doamna Jewson?

– Da și nu.

După răspunsul laconic, el opri motorul în fața peronului unei case albe cu un etaj, apoi coborî din mașină fără să-i dea atenție Victoriei, care trebui să se grăbească să-l ajungă.

– Vila Athena este a mea, continuă el. Prefer ca Elizabeth să stea aici, ca să pot s-o supraveghez mai ușor. Ea locuiește la mai bine de un kilometru și telefonul nu funcționează prea bine întotdeauna, pe aici.

Inima Victoriei bătea să-i spargă pieptul. Așadar, va trebui să locuiască în casa lui. Bineînțeles, avea dreptate să dorească să-și aibă pacienta aproape, dar de aici până la a-i suporta prezența în fiecare zi...

Pentru prima oară, Victoria se întrebă cine o fi soția acestui bărbat misterios. Probabil că nu era aici, altfel n-ar fi abandonat-o pe doamna Jewson în mâinile unei tinere servitoare neexperimentate.

– Vă luați meseria de medic foarte în serios, comentă ea zâmbind. Doamna Jewson este...

– O cunosc dintotdeauna. Am multă afecțiune pentru ea și la sfatul meu a venit la Idras.

În timp ce vorbeau, ajunseseră la o verandă ai cărei pereți dispăruseră pur și simplu sub cascadele de flori parfumate. Cu piciorul pe ultima treaptă, Victoria se întoarse spre Michael care se trăsesese de-o parte ca s-o lase să treacă.

– Sper că nu vor fi probleme.

Chiar dacă el se afla puțin mai jos, privirile le erau la același nivel.

– Știi la fel de bine ca și mine că multe lucruri vor depinde de modul în care o supraveghezi.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, dar dați-mi voie să vă spun că poate ar fi fost mai bine să fie trimisă la spital. Totuși, acolo au echipamente pe care nu le avem aici.

Michael scutură din cap.

– Nu cunoști spitalele grecești. Oricum, cred că ea ar fi refuzat să meargă.

Întrerupând brusc discuția, el o luă înainte, intrând într-o încăpere vastă ale cărei covoare în culori vii contrastau cu pardoseala din gresie albă și neagră. Mobilată cu simplitate, degaja o impresie de calm și răcoare. Dormitoarele se aflau la capătul unui culoar situat în stânga salonului și Victoria rămase mai în spate când Michael bătu la una din ușile masive de lemn închis la culoare.

Intrară apoi amândoi într-o cameră ale cărei obloane închise o cufundau într-o semiobscuritate liniștitoare. Îmbrăcată tot cu pantalonii albi și bluza verde cu care fusese la Knosos, Elizabeth era întinsă pe un pat cu cearșafuri imaculate. Când le auzi pașii, deschise ochii.

– Am găsit-o, murmură Michael arătând-o pe Victoria. Te va ajuta să te culci și va avea grijă să nu miști un deget.

Un zâmbet obosit apăru pe buzele cianozate ale bătrânei doamne.

– N-ai să te schimbi niciodată, Michael. Nimeni nu-ți poate ieși din cuvânt, nu-i așa? Îți impui voința tuturor și în orice situație.

Victoria, care încă nu spusese nimic, se apropie la rândul ei.

– Sunt sigură că vă veți simți bine aici. Mă grăbesc să mă duc să vă aduc niște lucruri de la vila dumneavoastră.

– Nu este nevoie, îi tăie vorba Michael cu un gest agasat. Poate să facă asta Katerina.

În timp ce vorbea, se întorsese încet și Victoria fu mirată să-l audă adresându-se în greacă unei fete a cărei siluetă fragilă apăruse ca prin minune dintr-un colț întunecos. Cu mâinile încrucișate peste fusta neagră, ea îl ascultă cu atenție, dând din cap și dispărând apoi pe culoar.

– Bine, reluă Michael, acum trebuie să plec. Trebuie totuși să mă întorc în Knosos s-o caut pe Zeta.

Umbra care-i întunecase fugăr fața dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Voi profita de ocazie și mă voi duce să-ți iau bagajele. Sper ca prietena dumitale să ți le fi pregătit.

– Nu mă îndoiesc de asta, Cathy este o prietenă minunată... și de încredere! răspunse pe un ton sec Victoria, agasată de aerul de superioritate al interlocutorului ei.

El se îndreptă spre ușă și se mai opri o dată în prag.

– Aș vrea ca Elizabeth să cineze, ceva ușor, firește. Vei găsi tot ce-ți trebuie în bucătărie.

– Bine, domnule doctor.
– Domnule doctor! Cât formalism... Vrei ca și eu să-ți spun domnișoară Medway?

Victoria simți că i se îmbujorează obrații.

– Eu mă numesc Michael, de acord?

– De acord... Michael.

Apoi, el dispăru cu un zâmbet ironic și o licărire amuzată în adâncul ochilor.

Cele două femei începuseră să discute diverse când se auzi soneria telefonului. După o scurtă ezitare, Victoria ieși din camera bătrânei doamne și se duse să răspundă.

– Alo?

Se așteptase să audă un șir de cuvinte grecești pe care nu le-ar fi înțeles, dar cel de la capătul celălalt al firului vorbea clar englezește.

– Cine ești dumneata? Întrebă o voce agresivă.

– Infirmiera care se ocupă de doamna Jewson. Nu se simte prea bine și...

– Elizabeth? Dar... era în plină formă când am coborât la Knosos.

– Acolo i s-a făcut rău.

– Oh! nu... este inima, nu-i așa? Dar acum se simte mai bine? Vreau să spun... nu-i nimic grav?

În vocea tinerească se ghicea o reală îngrijorare.

– Sperăm.

– Presupun că din cauza asta Mike nu m-a așteptat, dar nu-i nimic. Eu... oricum, nu vin acasă, în fine... nu imediat.

– Sunteți cumva fiica lui? Era foarte îngrijorat... vreți să-i lăsați un mesaj?

– El nu-i acolo? se miră Zeta. Unde s-a dus?

Victoria încercă să-i explice, dar fata n-o lăsa să-și termine fraza.

– Spune-i că mă duc la un bar în Heraklion. Să nu mă aștepte.

Apoi închise telefonul. În timp ce se întorcea spre camera pacientei, Victoria se întreba ce vârstă o fi având Zeta. Din amintirile pe care le mai păstra de la Knosos, se gândi că are vreo cincisprezece ani, ceea ce o surprinse, pentru că tatăl ei nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci. Bineînțeles că putea să se fi căsătorit foarte tânăr, dar de obicei, studenții în medicină nu-și încurcă viața nici cu o nevastă nici cu un copil.

Pierdută în gândurile ei, tresări când Katerina apărură pe coridor, cu brațele încărcate cu lucrurile Elizabeth. Își reveni repede, le luă din brațele fetei și intră în cameră.

– Vă simțiți mai bine? întrebă ea după ce termină de făcut toaleta doamnei Jewson.

– Da, dar... când mă voi putea ridica? Am oroare să stau culcată.

– Când doctorul va fi sigur că nu mai riscați nimic.

– Este un răspuns evaziv, tipic lumii medicale, oftă Elizabeth.

Victoria era îngrijorată, constatând că fața bătrânei doamne era încă marcată de suferință.

– Încercați să dormiți puțin până vă pregătesc cina. Și o să vedeți, totul va fi bine.

Bucătăria, spațioasă și îngrijită, părea să fie regatul Katerinei care, cu cele câteva cuvinte englezești pe care le cunoștea, reuși s-o convingă pe Victoria să nu nse atingă de nimic. În mai puțin de un sfert de oră, puse pe o tavă splendidă de răchită împletită un castronel cu salată de roșii, un pic de brânză albă într-o farfurioară și un ciorchine de struguri care părea să fi adunat în boabe tot soarele. Abia apucase Victoria să-i ducă pacientei gustarea, că auzi mașina lui Michael oprind în fața casei.

– Ți-am dus bagajele în camera alăturată, o anunță el câteva minute mai târziu, trecându-și capul prin ușa întredeschisă. Zeta s-a întors?

– Nu, dar a telefonat.

Victoria o lăasă o clipă pe Elizabeth pentru a se duce pe coridor să-i transmită mesajul de la fiica lui.

– Asta-i tot ce ți-a spus?

O licărire de uimire fugară îi traversă privirea.

– M-a rugat să-ți spun că se va întoarce foarte târziu.

– Dar cu cine este? se enervă Michael.

– Nu știu.

– Ai fi putut măcar s-o întrebi!

– Închipuie-ți că n-am avut timp! răspunse Victoria fără a încerca să-și ascundă iritarea care o cuprinsese. Mi-a închis telefonul în nas; la urma urmei, n-am de ce să mă amestec în relațiile cu fiica ta!

De ce părea că vrea cu orice preț s-o facă răspunzătoare de problemele lui?

– În plus, trebuie să aibă vreo cincisprezece ani.

– Șaptesprezece, o corectă el.

– În Anglia, fetele merg la baruri de pe la doisprezece ani.

– Poate, dar Creta n-are nimic de-a face cu Anglia. Și până acum, Zeta a avut o copilărie foarte protejată.

Pentru prima oară, furia lui se transformă în îngrijorare.

– Nu-mi place deloc și cel mai rău este că nu pot face nimic.

– Da... înțeleg, murmură Victoria, brusc derutată de blândețea vocii lui.

– În fine... aș face bine să mă duc să mă ocup de cină.

– De cină?

– Katerina a plecat, dar nu-ți face griji, sunt un adevărat maestru, zise el înainte să dispară în bucătărie.

După ce șovăi o clipă dacă să-i propună ajutorul ei, Victoria hotărî să meargă să-și aranjeze lucrurile și să facă un duș. Trecu mai întâi s-o vadă pe doamna Jewson care adormise, cu farfuria aproape neatinsă la capătul patului. Luă cu grijă tava, ieși încet din cameră, ca să n-o trezească, apoi se duse la bucătărie. Michael nu era aici. Când trecu însă prin salon, zări masa așezată pe verandă.

Pe o față de masă stacojie erau așezate cu multă artă farfuriile albe decorate cu frunze de viță și pahare de cristal

scânteietoare. În aerul răcoros plutea parfumul pătrunzător al trandafirilor și iasomei.

– Ești încântătoare.

Vocea caldă a lui Michael o făcu să se întoarcă. Îmbrăcat într-o haină bleumarin și un pantalon alb care-i sublinia silueta athletică, Michael o privea zâmbind. Tulburată de acest compliment neașteptat, Victoria roși.

– Este prima oară când îngrijesc o pacientă așa, îmbrăcată în rochie de vară, replică ea un pic cam stângaci. Îmi pare rău că n-am o uniformă.

– Sunt sigur că nici n-o să ai nevoie de asta ca să dai dovadă de autoritate.

Ea îl privi cu îndoială, dar se abținu de la orice comentariu. Începură să mănânce în liniște, savurând cu o plăcere evidentă chebapul de miel pregătit de Michael și pepenele galben.

– Ascultă, zise el brusc, o mașină urcă dealul.

Victoria, atentă, privi în vale, spre locul unde pinii lăsau să se vadă o bucată de drum. Zări un fascicol luminos de faruri care depăși curând grădina vilei.

– Nu vin la noi, zise el îngândurat.

Ea simți că îngrijorarea care-l tulbura era din ce în ce mai mare. O privi pe Victoria, așezată în fața lui, tăcută. Era foarte frumoasă în rochia ei de un galben strălucitor. Fața delicată era bronzată de soare și învăluită într-o aureolă de bucle castanii. Nu se putu abține să nu regrete atitudinea glacială pe care o avusese când se cunoscuseră

și de care ea părea să nu uite. Ochii ei turcoaz îi evitau cu grijă privirea. Se hotărî s-o tachineze în glumă.

– Ce păcat, murmură el.

– Poftim?

– Mă refeream la situația în care ne aflăm. Este greu să-ți imaginezi un cadou mai romantic. Privește...

Cu un gest larg al mâinii, arată orizontul.

– Nu este o priveliște minunată? Privește munții umbriți de crepuscul, grădina, florile, parfumurile... tu, atât de încântătoare...

– Te rog, lasă gluma!

Își împinse scaunul și-l fulgeră cu privirea.

– Am spus ceva rău? Te supără faptul că te găsesc încântătoare?

– Nu cred că este momentul pentru o asemenea discuție, replică ea stăpânindu-și cu greu bătaile nebunești ale inimii.

– Ia loc, Victoria... te rog.

– Nu, trebuie să mă duc să văd dacă doamna Jewson doarme.

Cu un pas destul de nesigur, intră în casă unde semiîntunericul o ascundea de privirea lui Michael, apoi se îndreaptă spre camera bolnavei. Adormită profund, Elizabeth chiar că nu avea nevoie de nimic și Victoria, resemnată, trebui să se întoarcă pe verandă.

Michael nu se clintise. Cu fața întoarsă spre munți, dincolo de care străluceau deja primele stele, părea cufundat în gânduri.

– Totul e-n regulă?

– Da. Doarme.

– Așa și trebuie. Are nevoie de odihnă. Va rămâne la pat atât cât este nevoie. Astăzi s-a cam speriat, și cred că de acum încolo va fi mai ascultătoare decât de obicei...

Vocea i se alteră ușor când zgomotul unui motor rupse din nou liniștea nopții, pierzându-se însă la fel ca precedentul înspre sat.

– Zeta a zis că se va întoarce târziu, îi reaminti încet Victoria, și nu-i decât ora zece.

Fără să-i răspundă, Michael își puse îngândurat paharul pe masă.

– Este o adevărată grecoaică, murmură el. Când o vei vedea, îți va fi greu să-i găsești originile englezești. Seamănă atât de mult cu mama ei...

Rămase cu privirea pierdută în depărtare.

– Zeta nu este fiica mea naturală, ci fiică vitregă, reluă el cu o voce scăzută. Eu o am în grijă.

Surprinsă de o dezvăluire la care nu se așteptase, Victoria nu-și ascunse uimirea.

– Fiică vitregă?

– Da, și din moment ce va trebui să locuiești aici o vreme, măcar să fii la curent cu situația. Soția mea, Sophie, avea deja o fiică dintr-o căsătorie anterioară. Primul ei soț era cel mai bun prieten al meu și la moartea lui...

Scrută chipul Victoriei ca pentru a găsi în el curajul de a continua.

– La moartea lui, în mod firesc, am ajutat-o pe Sophie. Era... foarte descumpănită și încetul cu încetul... ne-am simțit atrași unul de altul. Până la urmă, ne-am căsătorit.

– Dar... nu înțeleg. Ai zis adineauri că o ai în grijă pe Zeta. Mama ei...

– Poftim?

Michael păru că se trezește dintr-un vis.

– Nu ți-am spus că Sophie a murit? Oh, îmi pare rău, Victoria, cu asta ar fi trebuit să încep. S-a întâmplat... acum patru ani. Zeta nu avea decât treisprezece ani. Eu tocmai îmi terminasem studiile când Sophie s-a îmbolnăvit de o pneumonie virală. Nu a avut puterea să lupte și... știi că este o prostie, dar nu pot să nu mă simt răspunzător.

Se ridică și-și împinse scaunul. Chipul îi era palid și crispat.

– Înțelegi acum de ce mă port astfel cu Zeta.

– N-ai de ce să te simți răspunzător. Se întâmplă ca oamenii să mai moară și de pneumonie virală, în ciuda tuturor tratamentelor moderne. Ești medic, ar fi trebuit să știi asta.

– Bineînțeles că știu, dar ce contează?

Ca pentru a pune capăt discuției, el se sprijini cu coatele de balustrada verandei și Victoria înțelese că era momentul ca ea să se eclipseze. Noaptea inundase valea. Doar câteva lumini mai pâlpâiau ici-colo, și liniștea nu era tulburată decât de zumzetul insectelor. Peste crestele

stâncoase se înălță discul argintiu al lunii. Cu ochii întredeschiși, Victoria se lăsă învăluită de miresmele parfumate ale unei vegetații invizibile și, pentru prima oară, se simți fericită că se află la Idras.

– Îți lipsesc luminile orașului?

Ea se întoarse și-i răspunse primul lucru care-i trecu prin minte:

– Este normal, nu? Probabil că prietena mea, Cathy, se distrează bine la hotel astă-seară.

Evitând cu grijă privirea lui Michael, trecu prin fața lui. Vraja se rupsesse și acum se simțea de-a dreptul stupidă după acest răspuns.

– Scuză-mă, șopti ea înainte să dispară în casă.

Capitolul 3

Din motive profesionale, somnul Victoriei devenise atât de superficial încât nu-i fu deloc greu să se scoale peste noapte de mai multe ori ca s-o supravegheze pe pacientă. Spre ora trei dimineața, Elizabeth se plânse că-i este sete.

— Dacă ai putea să-mi aduci un whisky, îi șopti ea cu un zâmbet amuzat.

— Îmi pare rău, dar cred că un suc de portocale ar fi mai potrivit. Mă duc să vă aduc.

După căldura de peste zi, noaptea părea de-a dreptul glacială și Victoria se înfioră în capotul ei de catifea.

Tocmai umplea un pahar cu suc când un zgomot o făcu să tresară. Michael apărură în prag, îmbrăcat într-o haină de casă bleumarin. Părul îi era ciufulit de parcă tocmai se sculase din pat, dar Victoria avu senzația că se refugiase pe canapeaua din salon.

– Totul e-n regulă? Întrebă el cu o voce gravă.

– Da. Elizabethei i s-a făcut sete.

Pe chipul lui se citea oboseala și se lăsă să cadă greoi pe un scaun.

– Zeta nu s-a întors încă, nu-i așa?

– Nu... Dacă aș ști măcar ce i s-o fi întâmplat, răspunse el cu îngrijorare.

Victoria îi vorbea cu o voce calmă încercând astfel să-l liniștească.

– Cu siguranță, există o explicație. Poate o pană de mașină sau...

– Ce mașină?

Considerând că este preferabil să nu ia în seamă întrebarea, Victoria scutură din cap.

– Nu cred că va veni acasă înainte de răsăritul soarelui. Așa că du-te la culcare.

O licărire ironică trecu prin ochii limpezi ai lui Michael.

– Acum faci tu „recomandări” în locul meu?

– A fost doar o sugestie, îl corectă ea pe un ton destul de rece, în timp ce pune la loc în frigider sticla cu suc. O sugestie cu care faci ce vrei, doctore Anderson.

Și, cu bărbia ridicată, ieși din bucătărie. După ce ea dispăru, Michael se simți prea abătut încât să se mai poată mișca și să se ducă în camera lui. Își puse capul pe brațul îndoit și până la urmă adormi, răpus de lunga lui veghe.

Primele raze de soare îi mângâiau fața când portiera unei mașini se închise cu zgomot în fața vilei. Era ora șapte.

– Mike... Mike dragule!

Vocea cristalină a Zetei îl trezi din toropeală și se repezi pe verandă. Printre pinii și chiparoșii mângâiați de lumina palidă a zorilor, ea alerga spre el pe peluza scânteind de rouă.

Buclele lungi brune care-i încadrau fața bronzată îi dansau pe umeri. Cu mâinile crispate pe balustrada verandei, Michael remarcă imediat pata de ulei de pe pantalonul ei roz.

Ștergându-și cu un gest vioi cele câteva picături de sudoare de pe nasul mic și obraznic, ea vru să se arunce de gâtul lui, dar el o opri cu o mână fermă. Mai reci decât lama unui cuțit, ochii lui se cufundară în imenșii ei ochi negri care-l priveau întrebător, fără să înțeleagă.

– Ce scuză plauzibilă poți să-mi dai? îi aruncă el pe un ton sec, în ciuda ușurării pe care o simțea.

– Nu-i vina mea... Am avut o pană.

– El n-a găsit nimic mai original să te învețe să spui?

Ea se încordă, ca un animal sălbatic.

– De unde-l cunoști pe Andreas?

– Ai fost văzută cu el la Knosos și presupun că ți-ai petrecut noaptea cu nenorocitul ăsta de fotograf.

– Ai un mod oribil de a prezenta lucrurile.

– Poate pentru că nu există alt mod.

– Nu ai încredere în mine?

În glasul tineresc al Zetei se ghiceau primele suspine.

– Aș vrea, doar că...

Se mai îmbună când văzu lacrimile încetoșând ochii mari și negri.

– Nu înțelegi, așadar, că am fost îngrijorat? Ți se întâmplă vreodată să te mai gândești și la alții? Am petrecut o noapte îngrozitoare, imaginându-mi tot ce putea fi mai rău!

Măinile lui lungi cuprinsesă umerii fragili ai Zetei. Pândi pe fața ei vreun semn de remușcare, dar nu citi pe ea decât oboseală și exasperare.

– Ți-am spus că n-a fost vina mea, gemu ea abia reținându-și lacrimile. M-aș fi întors imediat ce am plecat de la bar, dacă mașina...

– N-ar fi făcut pană, încheie el cu răceală. Ce coincidență minunată!

– N-a fost o coincidență. Eram la vreo zece kilometri de orice localitate și pot să-ți spun că n-a fost nostim deloc.

Ea începea să-și piardă controlul și să țipe.

– N-ai fost singurul care a petrecut o noapte albă!

Protestul ei nu îmblânzi însă deloc furia lui Michael.

– Cred totuși că nu speri să mă faci să cred că ați încercat doar să dormiți?

– El a vrut să mă sărute, dar... Oh! Mike, n-am făcut nimic rău, îți jur. Am refuzat și... el a înțeles. Este un tip formidabil! Îl iubesc enorm și...

Apariția bruscă a Victoriei o făcu să tacă imediat.

– Scuzați-mă, dar n-ați puea să vă duceți să vă certați în altă parte? le zise ea cu voce scăzută. O deranjați pe Elizabeth. Se aude din camera ei și se întreabă ce se întâmplă.

– Fir-ar să fie! înjură Michael printre dinți. Trebuia să mă gândesc că Elizabeth este în apropiere. Ce-a auzit?

– Nimic deosebit, doar țipetele voastre. Dar pare să vă iubească enorm și suferă mult când vă aude certându-vă.

– Știe că Zeta nu s-a întors acasă azi-noapte?

– Nu.

– Mă duc la ea să-i explic ce s-a întâmplat.

Vru să se îndepărteze, dar Zeta se agăță cu disperare de el.

– Nu vreau să pleci înainte de a-mi spune că mă crezi, îl imploră ea. Tot ce ți-am spus este adevărat, îți jur!

Un zâmbet îi apăru pe buze și se aplecă spre fată s-o sărute pe frunte.

– De acord, povestea ta este cam neverosimilă, dar o cred. Acum, calmează-te.

Se îndepărtă și Victoria simți ațintită asupra ei privirea Zetei. Era cu șapte ani mai mare decât ea și îmbrăcată astfel cu bluza albă și o fustă bleumarin, avu senzația neplăcută că este dezavantajată.

– Cum se simte?

Înrebarea adolescenței o făcu să tresară.

– Cine? Doamna Jewson? Ceva mai bine ca ieri, dar cred că are nevoie de repaos.

– De ce nu s-a dus acasă la ea? Ar fi fost mult mai liniște decât aici.

– Michael preferă s-o aibă aproape. Și sper că și tu vei face tot posibilul să n-o deranjezi.

– O să încerc, răspunse Zeta pe un ton neconvincător. Problema este că... aș vrea să-l aduc aici pe Andreas... ca să-l cunoască și Mike. Tare mă tem că nu se vor înțelege.

Cu un oftat descurajat, se prăbuși pe unul din fotoliile de răchită albă de pe verandă.

– Îmi este atât de teamă, mai ales pentru că Mike refuză să-l vadă. Mike este un tip adorabil, dar atât de posesiv. Am impresia că este gelos pe toți băieții pe care-i cunosc!

Îngândurată, Victoria o privi întrebându-se dacă acest fapt îi place mai degrabă Zetei care, la cei șaptesprezece ani ai ei și în ciuda a ceea ce spunea, trebuie să fi fost flatață că trezește interesul unui bărbat mai în vârstă.

– Andreas este cel care te fotografiază la Knosos?

– Da, dar... de unde știi?

– Eram acolo.

– Așadar, tu i-ai spus că...

Nu avu timp să-și termine fraza, pentru că pașii lui Michael se auziră în salon.

– Am reușit s-o calmez, zise el venind spre ele. I-am spus că o certam pe Zeta pentru că s-a întors atât de târziu acasă *azi-noapte*. Încearcă să nu uiți versiunea aceasta, Victoria.

– Poți conta pe mine, promise ea.

Simțindu-se stânjenită între fată și tatăl ei vitreg, preferă să se retragă și pretextă că pacienta ar putea avea nevoie de ea. Abia dispăru, că Zeta profită de situație și veni să se cuibărească în brațele lui Mike, cu un aer îmbufnat pe chipul ei copilăresc.

– Este adevărat că n-ai închis un ochi? Dacă ai ști cât regret...

Își strecură apoi un braț sub al lui și-l conduse spre treptele ce coborau în grădină.

– Vino să ne plimbăm; în felul acesta, n-o s-o deranjăm pe Elizabeth și voi putea să-ți povestesc ce s-a întâmplat.

La o sută de metri mai jos, grădina cobora spre valea unde culturile în terase scânteiau pline de rouă sub primele raze de soare. La orizont, marea se pierdea în ceața care anunța căldura de peste zi.

Dornică să-l convingă pe Michael de spusele ei, Zeta rămase absolut insensibilă la spectacolul somptuos care se desfășura în fața ochilor ei. Dacă voia să aibă o șansă de a-l aduce pe Andreas aici, trebuia cu orice preț să-și dovedească nevinovăția.

– Am petrecut o seară minunată, știi asta. N-a fost nici o problemă... până când motorul a început să facă figuri.

Andreas a oprit imediat ca să vadă ce putea face, dar cred că nu este prea talentat în mecanică, adăugă ea cu un râs nervos.

– Dar este în orice caz suficient de talentat ca să provoace o pană.

– Mike!

– Ceea ce vreau să știu este doar atât: de ce nu mi-ai telefonat să vin să te iau?

Privindu-i chipul fermecător, pistruiat, notă cu părere de rău grija ei de a-i evita privirea.

– Nu era telefon și... am preferat să rămânem acolo până la răsăritul soarelui. Nu cred că ți-ar fi plăcut să mă vezi rătăcind pe câmp în plină noapte, fără să știu unde mă aflu.

– Nu era totuși atât de complicat. Te aflai între Idras și Heraklion. Ceea ce, se poate spune, nu este chiar în deșert. Așadar, unde erați?

Urmă o tăcere lungă, în cursul căreia Michael simți cum îi dispare curajul de a o interoga mai departe. Cum va reuși oare s-o înțeleagă pe această adolescentă de șaptesprezece ani, pe cât de fragilă pe atât de imprevizibilă.

– Nu... nu știu exact, băigui Zeta. Noaptea era atât de frumoasă, ne-am plimbat un pic pe câmp, apoi s-a întâmplat pana; eram destul de departe de aici... Dar măcar ești de acord cu faptul că am făcut bine să rămânem în mașină, nu? Am fi putut să ne rătăcim, altfel!

– Cum aş putea să-ţi răspund la asta?
– Dar acesta-i adevărul şi... n-am făcut nimic rău.
– Din păcate, nu am decât cuvântul tău ca dovadă.
– Detest faptul că n-ai încredere în mine şi detest să fii furios pe mine!

Tristeţea care străbătea din vocea Zetei îl făcu să cedeze şi în ciuda hotărârilor lui cele mai ferme, îi încojură umerii cu un braţ reconfortant.

– E-n ordine, draga mea, murmură el. Să uităm această seară dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai faci aşa ceva!

Încuviinţând din cap, ea aruncă o privire fugară spre Michael care, cu ochii îndreptaţi spre orizont, nu putu să remarce licărirea calculată din privirea ei. Hotărâtă să-i smulgă totuşi aprobarea, intuiţia o îndemna să-şi mai amâne cererea.

*

* *

În zilele următoare, căută zadarnic un moment potrivit. Michael părea preocupat de starea pacientei sale. Ieşirile lui nu treceau mai departe de sat, iar Victoria, în ceea ce o priveşte, nu ieşea din grădină.

Încetul cu încetul, starea sănătăţii Elizabethei păru să se restabilească. Într-o zi, la cererea lui Michael, Victoria putu să plece de la vilă.

Se hotărî să meargă până-n sat. Acesta, pe măsură ce se apropia, i se păru mai mic chiar decât în amintirile ei. În jurul unei fermecătoare biserici, casele de un alb imaculat mărgineau străduțele parfumate de mireasma magnoliilor. Florile păreau să existe peste tot: agățate de streșina acoperișurilor, la ferestre, în grădinițe minuscule presărate printre case.

Bucuroasă că scăpase din spațiul închis al vilei, Victoria savură liniștea odihnitoare a satului unde fiecare om întâlnit o saluta cu căldură, în ciuda unei curiozități evidente.

Pe băncile din fața porților, femei îmbrăcate în negru tricotau sau coseau, în vreme ce bărbații discutau fumând sub bolta umbroasă de viță a singurei cafenele din sat.

Magazinele, prea puțin numeroase, erau toate închise al această oră caniculară. Toate în afară de unul, a cărei ușă întredeschisă lăsa să se vadă o încăpere goală. Nici o perdea nu era agățată la fereastră și rafturile din lemn de culoare deschisă erau goale. Dar Victoria avu sentimentul unei prezențe în partea din spate a magazinului.

Brusc, un țipăt de groază sfâșie liniștea, apoi o fetiță alergă nebunește afară din casă, se împiedică și se prăbușe la picioarele Victoriei.

— Draga de tine, ce-ai mai căzut!

Știind că fetița n-o înțelege, încercă s-o reconforteze doar prin timbrul vocii sale. Îngenunche în praf și o cuprinse cu tandrețe în brațe.

– Arată-mi genunchiul, murmură ea.

Surprinsă, copila se calmă și o lăasă să-i examineze genunchiul însângerat. Apoi izbucni din nou în plâns, ascunzându-și fața la pieptul ei.

– Ce tablou fermecător, zise o voce gravă deasupra capetelor lor.

Victoria se ridică imediat. Pe treptele inundate de soare, Michael le privea, cu mâinile înfundate în buzunarele unui halat alb, cu un stetoscop atârnat de gât. Era la fel de impecabil ca și cum ar fi ieșit din sala unui spital londonez.

– Îți mulțumesc că ai prins-o pe micuța mea pacientă.

Cu ochii măriți, Victoria se întreba dacă auzise bine.

– Pacientă...

– Nu face mutra asta mirată. Sunt totuși medic, după câte știi.

Cu privirea alergând de la unul la altul, fetița o strânse pe Victoria din ce în ce mai tare.

– Fii atentă, Nana, îi zise Michael în grecește, o s-o sufoci pe doamna.

Apoi, cu un zâmbet, continuă în engleză.

– Ai face mai bine să vii cu mine să mă ajuți.

Foarte intrigată, Victoria îl urmă în încăperea din spate unde rămase ținută locul de uimire. După mica încăpere întunecoasă prin care trecuse, acum i se înfățișa în fața ochilor o replică perfectă a unui cabinet medical de țară.

Exista aici un birou, o canapea de consultație, un dulap plin cu medicamente și instrumente, un fișier... Totul strălucea de curățenie.

Nana îi scăpă din brațe pentru a alerga către o tânără ce părea să fie mama ei și Victoria nu schiță nici un gest ca s-o rețină.

— Ești chiar atât de surprinsă?

— Nu... nu știu ce să spun.

Scutura din cap cu nedumerire.

— Înlocuiești vreun medic?

— Nu. Acest cabinet îmi aparține.

— Dar... ești ginecolog! Și lucrezi la Londra. Cum poți să lucrezi și la Idras, ca simplu generalist?

— Într-un mod mai puțin oficial. Nu este nici o problemă. Nu vin aici decât din când în când și lumea mă cunoaște. Bineînțeles că dacă anunți autoritățile, s-ar putea să am necazuri.

— De ce crezi că te-aș denunța? se indignă ea recăpătându-și siguranța de sine. Mă întreb doar cum de te-ai gândit să deschizi acest dispensar când vii aici doar în vacanță.

— S-a întâmplat aproape fără voia mea. Oamenii de aici știau că sunt medic și li se întâmpla să mai apeleze la mine în caz de urgențe. Apoi mi-au cerut să mă deplasez din ce în ce mai des. Până la urmă mi-am zis că le-ar fi mai bine dacă ar avea un dispensar în sat.

– Dar este un lucru formidabil!

Privirea Victoriei strălucea de entuziasm.

– Ce fac când te întorci în Anglia?

– Sunt aici mai frecvent decât îți închipui. Se întâmplă să vin și în weekend. Iar când nu sunt aici, se duc din nou la moașă, o femeie din sat. Este foarte simplu.

– Trebuie să fie pasionant!

– Într-adevăr, recunosc Michael, a cărui față cu o expresie de obicei închisă se luminează. Să zicem mai ales că este o schimbare față de spitalele britanice.

Își plimbă privirea prin încăpere și întâlnește fețele întrebătoare ale Nanei și mamei ei.

– Femeia aceasta este una dintre cele mai curajoase din sat, îi explică el Victoriei. Este prima care a îndrăznit să mi-o aducă pe fiica ei ca s-o vaccinez.

– Ce fel de vaccin?

Calm, Michael se îndreaptă spre o chiuvetă ca să se spele pe mâini. Întrebându-se de ce este atât de tăcut, Victoria simți un fior rece pe șira spinării când el catadicsi în sfârșit să-i răspundă la întrebare.

– Împotriva febrei tifoide.

Capitolul 4

– Febră tifoidă?

Uluită, Victoria se apropie.

– Ai vreun motiv să te temi de o epidemie?

– Într-un loc ca acesta, da. Nu există apă curentă, Victoria, și dacă sunt atât de vigilent, este pentru că bunica Nanei tocmai a murit, probabil din această cauză.

Tăcută, ea dădu cu gravitate din cap. În urmă cu doar opt zile, nici măcar nu auzise vorbindu-se de Idras și astăzi, iată că soarta locuitorilor lui i se părea mai importantă ca orice.

Un strigăt de spaimă o trezi din gânduri. Fetița încerca din toate puterile să-i scape lui Michael, terorizată de seringă pe care acesta o ținea în mână.

– Cred că ar trebui să vii să mă ajuți, îi zise el zâmbind. Se pare că micuța te place mai mult pe tine.

În ciuda blândeții ei, nu reuși mai mult decât Michael să calmeze fetița și mama acesteia trebuia s-o ia nu fără a promite înainte că va reveni pentru o nouă tentativă.

Supărată din cauza acestui eșec, Victoria strânse instrumentele și le puse la locul lor, apoi îl întrebă pe Michael dacă mai aștepta și alți pacienți.

El zâmbi ironic.

– Crezi că aici se lucrează cu programări? Ei vin când văd ușa deschisă.

Păru să ezite o clipă, apoi continuă:

– Astăzi, voi face o excepție. Voi închide și te voi însoți să faci o plimbare prin sat.

Fără să aștepte să afle dacă acceptă propunerea lui, își scoase halatul rămânând într-o cămașă verde a cărei culoare vie îi scotea în evidență fața bronzată și șuvițele blonde.

În timp ce el închidea ușa dispensarului, Victoria se întrebă dacă n-ar fi fost preferabil să-și continue singură plimbarea, dar nu avu timp să afle răspunsul. Vizitarea satului începuse.

Se îndreptau spre mica piață din centru și Victoria se gândi dintr-o dată la Cathy care de opt zile se întorsese în ceața londoneză. Pentru prima oră, o compătimea și-și zise că la urma urmei avea un noroc nemaipomenit să fie încă aici, sub minunatul soare cretan, unde încă avea impresia că este în vacanță.

– Ce-ai zice să mergem să vizităm biserica?

Labirintul umbros în care pătrunseseră se deschise în fața micuței clădiri. Ridicând capul spre turla rotundă caracteristică bisericilor ortodoxe și ale cărei reflexe aurii scânteiau în soare, Victoria ridică din umeri.

– De ce nu?

Ușa veche din lemn masiv scârțâi când o deschiseră și ea rămase o clipă în prag ca să se adapteze cu semiîntunericul dinăuntru. Cu ochii îngustați, pătrunse înăuntru și văzu icoanele în lumina mișcătoare a unor candelă purpurii. Un miros puternic de tămâie accentua senzația de mister pe care o degaja mica bisericuță a cărei bogăție ornamentală contrasta cu simplitatea arhitecturii exterioare.

Pe unul din pereți, Victoria zări o frescă datând probabil din secolul XII sau XIV care-i trezi curiozitatea. Vru să se apropie dar, prea grăbită, nu remarcă dala desprinsă din pardoseală și cu siguranță ar fi căzut cât de lungă dacă Michael n-ar fi reținut-o cu o mână fermă și, cu un hohot de râs sonor, o ridică în brațe.

– Dă-mi drumul!

– Ești ușoară ca n fulg!

Râsul grav al lui Michael răsună în biserica pustie în timp ce își ațintise privirea în ochii ei. Incapabilă să-și ferească privirea, Victoria simți că puterile o abandonează. Căldura trupului lui se contopea cu a ei și dintr-o dată, nu mai vru să scape din brațele care o înlănțuiau.

Dar vraja se risipi la fel de repede cum apăruse. Cu o bruschetă neașteaptată, Michael o puse jos. Ea se repezi afară din biserică și, fără o privire pentru cel care o tulburase atât câteva secunde mai devreme, ieși în strada copleșită de razele fierbinți ale soarelui.

*

* *

Elizabeth, care se odihnea în liniștea camerei sale, o întâmpină cu amabilitatea-i obișnuită. În ziua aceea, pentru prima oară, bătrâna doamnă părea să-și fi regăsit proștețimea tenului.

– Este deja ora ceaiului! se miră ea. Astăzi ce am dreptul să mâncăm?

– Un delicios sandviș cu castravete.

Elizabeth lăsa să-i scape un oftat de dezamăgire.

– Sunt atât de nerăbdătoare să pot mâna micile mele bunătați obișnuite. Michael mă consideră cam grasă, dar dacă nu mai am nici dreptul să fiu gurmandă, atunci... La vârsta mea, plăcerile sunt deja atât de rare!

– Ei, fiți mai curajoasă! zise Victoria pe un ton prefăcut sever, ajutând-o să se instaleze pe perne. Fug la bucătărie și vin imediat.

După ce se mai calmă, tocmai termina de pregătit tava entru bătrâna doamnă când Zeta împinse ușa având expresia ei de zile proaste. Fără un cuvânt, veni să se

așeze la masă și, cu fața în palme, părea să aștepte semnalul declanșării mărturisirilor ei.

– Ce nu merge, Zeta?

Bosumflată, adolescența luă un măr din care mușcă adânc, cu furie.

– Nimic nu merge și dacă vrei să știi totul, am chef să-l ucid pe Mike.

– A refuzat cumva să te lase să-l mai vezi pe Andreas?

– Mai rău! Refuză chiar să audă vorbindu-se despre asta. Se poartă ca un tiran! Să mă țină prizonieră, la vârsta mea! Victoria își reținu un zâmbet.

– Prizonieră? Eu nu prea am impresia că te sechestrează.

– Ba da! Mike știe foarte bine că nu pot părăsi satul fără el... sau Andreas. N-am mașină.

– Dar autobuze? Nu există?

– Glumești! M-ar prinde înainte chiar să ajung la Heraklion.

– Mi se pare totul foarte complicat.

Vru să se îndepărteze, dar Zeta o reținu.

– S-a întors o dată cu tine?

– Nu, cred că este încă în sat.

– Atunci, o să-ți spun ceva. Dar să știi, este un secret!

În lipsa voastră, a telefonat Andreas. Și-a reparat mașina și vrea să vină să mă vadă. A zis că va veni chiar dacă Mike nu vrea să-l vadă aici. Eu i-am spus că sunt de acord, încheie ea cu o licărire sfidătoare în ochi.

Dacă Elizabeth n-ar fi așteptat-o, Victoria ar fi rămas ca s-o facă pe fată să fie rațională, pentru că știa că venirea inopinată a lui Andreas ar fi cel mai rău lucru. Era evident că Zeta ar fi trebuit să încerce să-i smulgă lui Michael o invitație oficială pentru Andreas. Dar la urma urmei, ea nu era aici ca să le rezolve lor problemele.

– S-ar putea să greșești, se mulțumi să spună închizând ușa bucătăriei.

Soarele începea să coboare spre apus când se duse în salon să caute cărți pentru Elizabeth.

Obişnuindu-se greu cu lipsa de activitate forțată, bătrâna doamnă își exprimase dorința să reînceapă să citească.

În picioare lângă una din ușile de sticlă ce dădeau spre verandă, Victoria alegea un roman când Zeta intră alergând în casă, cât pe ce s-o răstoarne în fuga ei. Fără să-i lase timp să reacționeze, se agăță de Victoria cu ochii plini de lacrimi.

Aceasta nu se clinti. În brațele ei, adolescența plângea acum în hohote și, pe deasupra capului ei, Victoria zări silueta înaltă a lui Michael, a cărei umbră se profila pe albastrul cerului. Se priviră îndelung.

– Nu este nevoie să mă privești astfel, zise el.

– Nu aveam impresia că te privesc într-un anumit fel, dar...

Victoria părea să ezite să-și continue fraza.

– Zeta pare tulburată.
– Și ce te interesează?
– Nu mă interesează în mod deosebit, răspunse ea calm.

– Așa mă gândeam și eu.

Imperturbabil, el își înfundă mâinile în buzunare în timp ce Zeta continua să plângă în hohote.

„Ce tiran!” se gândi Victoria, încercând s-o liniștească pe fată. Așadar, Michael se încăpățâna să refuze vizita lui Andreas, ceea ce provocase acest torent de lacrimi care inunda fața bieteii copile. Când în sfârșit aceasta se mai liniști, Victoria o trimise să-și răcorească fața, spunându-i că va putea să vină să-i vorbească oricând, dând astfel de înțeles că are sprijinul ei absolut în fața stăpânului casei. Între două suspine, Zeta încuviință și Victoria, indiferentă la prezența lui Michael, reîncepu să răsfoiască romanul.

Pe un ton aparent indiferent, el o întrebă:

– Ce faci?

– Aleg un roman pentru Elizabeth.

– Și ce ai ales?

– Un roman polițist. Medicul își dă acordul?

Fără să catadicsească să răspundă ironiei, el dădu din cap.

– Dacă asta n-o enervează, de ce nu? Personal, cred că un roman de dragoste ar fi poate mai odihnitor.

– Există oameni pe care dragostea îi scot din sărite.

Michael o fulgeră cu privirea.

– Dacă te referi la Zeta...

– Bineînțeles că nu. Nu mă refeream la nimeni.

Cu un teanc de cărți sub braț, trecu prin fața lui cu capul sus și-l lăsa singur în salonul ai cărui pereți albi începeau să pară roz sub razele apusului de soare.

Întâmpinată cu bucurie de Elizabeth, Victoria se așeză lângă ea să-i arate ce alesese pentru ca timpul să-i treacă mai repede.

– Crezi că voi avea curând dreptul să mă ridic din pat? o întreabă bătrâna doamnă răsfoind repede o carte aleasă la întâmplare.

– Poate. Sunteți oricum mult mai bine. Dar de ce nu-l întrebați pe Michael?

– Pentru că nu-mi răspunde niciodată nimic. De când sunt aici, se poartă cu mine mai mult ca medic decât ca prieten. Aș avea de o mie de ori mai multe șanse să obțin un răspuns lăsându-te pe tine să-l întrebi.

– Vă promit să fac tot ce pot.

În aceeași seară, se ivi o atfel de ocazie, dar nu știu să profite. Tocmai terminase de pregătit cina Elizabethiei când ușa bucătăriei se deschise violent.

– Mai este ceai?

După tonul vocii, înțelese că Michael era foarte nervos.

– Dacă îți place infuzie, da, dacă nu, pot să-ți fac altul.

Luând ceainicul, Victoria se întoarse cu spatele ca să se ducă la chiuvetă să-l clătească. Nu-i acordă nici o atenție și nici nu-i vorbește. Michael se așezase pe un scuan și-și

pusese picioarele lungi pe marginea mesei. Începu să se legene cu scaunul care se porni să scârțâie cu o regularitate enervantă.

– Presupun că ai ghicit motivul acestei „suferințe” îngrozitoare, bombăni el la un moment dat aprinzându-și o țigară.

– Mi se pare destul de evident...

– Ea vrea să-l invite aici pe Andreas și eu am refuzat. Tipul ăsta nu-mi inspiră nici un pic de încredere.

– Dar nu l-ai întâlnit niciodată ca să poți spune asta.

– Nici nu-i nevoie. N-o să-l iert niciodată că a rămas cu Zeta o noapte întreagă. Chiar dacă într-adevăr a avut până la mașină. Ea mi-a mărturisit că au stat mult de vorbă...

– De vorbă?

Aplecată spre frigider în căutarea unei bucăți de unt, Victoria schiță un zâmbet.

– Mă gândeam că te temei de altceva.

– Nu fi stupidă. Vreau să spun că Zeta i-a vorbit despre ea. Despre mama ei, despre averea pe care o va moșteni într-o zi. Despre tot ce o poate face să fie foarte seducătoare în ochii unui băiat ca Andreas.

– Poate totuși ai putea să-l lași să vină la vilă, riscă ea o părere.

– Nu!

Răspunsul lui, căzut ca o ghilotină, n-o descurajă pe Victoria.

– Cum poți să știi dacă ai dreptate în ceea ce-l privește când refuzi să-l cunoști? Pot să înțeleg furia Zetei în fața unei asemenea încăpățănări. În locul ei, și eu aș fi reacționat la fel.

El ridică din umeri.

– Cu atât mai mult cu cât nu pare să fi făcut ceva rău, continuă ea.

– Așa zice ea.

– N-o crezi?

– Aș vrea să pot fi sigur.

Dându-și capul pe spate, el își ciufuli și mai mult cu mâinile buclele blonde, cu un gest de exasperare.

Victoria se hotărî atunci să taie în carne vie. Dacă nimeni din casa asta nu putea să-i demonstreze că greșește, atunci o va face ea. Cu un pas hotărât, se duse să închidă ușa.

– Nu-ți dai seama ce risc îți asumi? Atitudinea ta este poate cel mai bun mijloc de a o înrăi și de a o determina să facă vreo prostie.

– Ce vrei să spui?

– Interzicându-i să-l vadă pe Andreas, n-o să reușești altceva decât s-o faci să se îndrăgostească și mai mult de el. Și astăzi, fetele de șaptesprezece ani nu mai au nevoie de dădacă, așa cum era odinioară!

Tăcerea lui Michael o descumpăni. În timp ce se așteptase la o reacție violentă din partea lui, îl văzu cu privirea atîntită spre un copac aflat dincolo de fereastră.

– Să știi că sunt sincer convinsă de ceea ce spun, reluă ea cu o voce liniștită. Aș fi preferat să stau departe de povestea asta, dar nu pot. Nu poți să-mi mai spui că nu mă privește.

Cu o expresie impenetrabilă, el se ridică și, fără un cuvânt, se îndreaptă spre fereastra întredeschisă. Mai târziu, la lăsarea serii, florile își vor regăsi strălucirea încă atenuată de arșița soarelui, chiar dacă apusul le învăluia deja într-o lumină aurie. Pe cerul brăzdat de reflexe purpurii se profilau maiestuos vârfurile negre ale pinilor și chiparoșilor.

Incapabilă să-i mai suporte tăcerea, Victoria porni un nou atac.

– Stângăcia ta mă uluiește. Nu ai și tu surori, nepoate?

Îl credea pierdut în contemplarea grădinii, și când se întoarse brusc, ea făcu un pas înapoi.

– Ba da, am avut o soră, zise el cu o voce gravă care o făcu să se înfioare. Era de vârsta Zetei când am plecat de acasă pentru a-mi face studiile de medicină.

Tăcu brusc și Victoria se crispă. Înainte chiar de a auzi ce urma să-i spună, știa că nu-i va fi pe plac, într-un fel sau altul.

– Într-o zi, mi-a scris.

Vorbea acum cu o voce monotonă, fără expresivitate.

– Era gravidă și nu știa ce să facă. Îmi cerea ajutorul. Am sfătuit-o să facă singurele lucruri posibile, să discute cu părinții noștri sau să se ducă la medicul de familie.

Vocea i se schimbă, gâtuită.

– În loc de asta, s-a sinucis.

În timp ce Victoria căuta cu disperare să-i spună ceva, el se îndepărta de fereastră.

– Acum, poate înțelegi motivele atitudinii mele.

– Da... da, firește. Îmi... îmi pare rău...

– Nu ai de ce. M-ai convins și-i voi spune Zetei că poate să-l invite pe Andreas aici. Sper doar ca nu cumva să fac cea mai mare greșală din viața mea.

Cu răsuflarea tăiată, ea îl privi dispărând în obscuritatea culoarului.

Capitolul 5

De îndată ce află vestea, Zeta nu pierde timpul și chiar a doua zi, seara, Andreas își face apariția la vilă. Victoria nu-și mai amintea decât vag de tânărul fotograf din Knosos, așa că-l observă cu interes în timpul prezentărilor. Doar un pic mai scund decât Michael, era îndesat și bine clădit, folosindu-și privirea catifelată cu o artă desăvârșită.

Nu i se părea că este mai seducător decât cea mai mare parte a tinerilor greci pe care-i întâlnise dar, firește, nu aceeași era și părerea Zetei. Cu un zâmbet fericit pe buze, îl sorbea din priviri și bucuria ei evidentă părea chiar să-l emoționeze pe Michael, care-și petrecuse totuși toată ziua regretând hotărârea pe care o luase.

– Vei fi draguț cu Andreas, nu-i așa? îl implorase ea înainte de sosirea tânărului.

– Voi face tot ce pot, dar nu te aștepta la prea mult, s-ar putea să fii dezamăgită.

Într-adevăr, Michael nu fu mai călduros decât o cerea cea mai elementară politete.

– Sper că nu te deranjează faptul că vom vorbi în engleză, îi zise el lui Andreas măsurându-l din cap până-n picioare, este limba pe care o folosim aici la vilă.

– Cum doriți dar... eu nu vorbesc prea bine engleza.

– Sunt sigur că poți face un efort.

Așezată la masa de pe terasă, Victoria era cuprinsă de sentimente contradictorii. Mai întâi, era încântată că avusese câștig de cauză, iar acum se întreba cum va decurge seara.

Alungându-și din minte gândurile negre care o năpădiseră, se pierdu în contemplarea munților în spatele cărora soarele tocmai alunecase. Pe cerul roșiatic acum pluteau nori ale căror culori treceau de la bleu la purpuriu, în armonie perfectă cu florile multicolore care înmiresmau grădina.

Din păcate, atmosfera care domnea în jurul mesei era departe de a fi la fel de calmă. Noțiunile de limbă engleză ale lui Andreas se dovediră mai rudimentare decât lăsase el să se înțeleagă și participarea lui la discuție scădea cu fiecare minut. În asemenea măsură încât până la urmă nu mai scoase o vorbă, obligat să tacă. Zeta îi arunca priviri pline de reproș tatălui său.

Stânjeneala creștea cu fiecare clipă, astfel că Victoria se hotărî să pună capăt acestei excluderi forțate din conversație a tânărului. Profită de mutarea Katarinei și-i șopti lui Michael tot ce avea pe suflet.

– Nu se poate spune că joci cinstit.

El se întoarse spre ea, prefăcându-se uimit.

– Ce vrei să spui?

– Vezi doar că el nu vorbește engleza, și-ți face o plăcere răutăcioasă să insiști. Este totuși invitatul tău!

– Nu.

Ușor tulburată de cele două pahare cu vin băute, Victoriei nu-i fu frică să-l înfrunte.

– Ești stăpânul casei și ai acceptat să vină aici. Este deci invitatul tău.

– Nu te juca astfel cu deducțiile, te rog.

– Crezi că asta îi face plăcere Zetei?

– Dacă vom vorbi toți în grecește, tu vei fi cea exclusă.

– Și ce dacă? N-o să mor din asta. Te rog...

După o clipă de ezitare, Michael dădu din cap cu un oftat care spunea multe despre reticențele sale. Privi în sfârșit spre cei doi tineri care, de cealaltă parte a mesei, începeau să mănânce în tăcere din frigăruile aduse de Katarina, și li se adresă brusc în greacă.

Chipul lui Andreas se luminează instantaneu și conversația se deschise, spre marea bucurie a Zetei.

Totuși, efortul lui Michael fu de scurtă durată. Îi aruncă o privire rapidă Victoriei și ridică, exasperat, ochii spre cer.

– Prostiile lor mă plictisesc de moarte. Ce-ar fi să-mi faci onoarea și să discuți cu mine?

– Ah da? Și despre ce să vorbim?

– Nu știu... Despre literatură, despre teatru, despre călătorii... Tot ce vrei. Chiar și despre medicină.

De secole, Victoria nu mai citise o carte și nu mai văzuse o piesă de teatru, iar în materie de călătorii, cu siguranță că nu se putea compara cu el. Hotărî așadar că medicina era subiectul cu cel mai mic risc.

– Atunci, vorbește-mi despre tine, zise ea cu un zâmbet. Dintotdeauna ai vrut să fii ginecolog?

– Nu. La început am vrut să fac medicină generală... înclinare pe care nu am renegat-o pe de-a-ntregul după cum ai văzut. Lucrând însă cu sir James Brightwell, am prins gustul ginecologiei. Este un om extraordinar și am vrut să-i pun în practică îndrumările cât mai curând.

– Într-adevăr, cred că am auzit vorbindu-se despre el.

– Este foarte cunoscut. La Londra, dar și în provincie.

Atmosfera din jurul mesei se schimbă substanțial. Eliberați parcă de semnalul dat de Michael, cei doi tineri începuseră să discute cu înflăcărare iar râsetele lor nu întârziară să acopere vocile „celor mari”. Și pentru prima oară de la venirea ei la Idras, Victoria descoperi în interlocutorul ei un bărbat fermecător și amabil.

Când se termină masa, Katarina le servi cafeaua în salon, pentru că nopțile de aprilie erau încă destul de reci.

Deodată, pe pietrișul aleii se auziră pași grăbiți.

În lumina slabă de pe verandă, le apăru atunci în fața unul dintre rezidenții englezi din Idras. Abia mai răsuflând, omul își duse o mână la piept ca să-și calmeze respirația.

– Soția mea... băigui el. Te rog, Michael, grăbește-te! Pierde sânge.

– Liniștește-te, Colin, și spune-mi exact ce s-a întâmplat.

– S-a tăiat.

– Unde?

Lăsându-i pe cei doi tineri la masă, Victoria și Michael se ridicară ca să se apropie de noul venit.

– La palmă... Sângele... nu se oprește...

– În locul acela, sângerările sunt întotdeauna abundente, nu-ți face griji.

Se întoarse spre Victoria.

– Cred că ai face bine să vii cu mine... S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

În timp ce el se îndepărta să-și caute trusa, Victoria îl conduse pe bărbat spre grădină. Nu era cazul să piardă timpul așteptându-l pe Michael, cu atât mai mult cu cât Colin nu mai avea răbdare.

– Eu sunt infirmieră, îi zise ea. Va veni și doctorul Anderson dintr-o clipă în alta.

Tonul calm al vocii ei îl mai liniști pe bietul om, care părea să-și recapete stăpânirea de sine.

– Dumneata o îngrijești pe Elizabeth? întrebă el mergând înaintea ei pe alee. Eu sunt Colin Blakemore. Am închiriat vila de alături. Sally, soția mea, s-a îndrăgostit pur și simplu de Idras. Nu ne ducem prea des la plajă, preferăm să rămânem la munte unde este mai răcoare.

În timp ce vorbea, Victoria simți o briză ușoară învăluindu-i aducând cu ea plăcutul parfum de lavandă, plantă ce creștea din belșug pe dealurile din jur. Inspiră profund și încuviință din cap, zâmbind.

– Vă înțeleg, murmură ea. Este un loc minunat.

– Din păcate, avem doar câteva zile de vacanță, reluă Colin. Sper ca accidentul acesta să nu strice totul. În orice caz, noroc că mi-am amintit că Michael este doctor. Altfel, nu știu ce am fi făcut. Cel mai apropiat medic se află probabil la Heraklion și cu siguranță nu vorbește o boabă engleză.

Mergeau destul de repede și Colin găfâia deja îngrijorător, dar ea îl lăsă să vorbească. Simțea că are nevoie să se exteriorizeze după clipele de panică prin care trecuse.

Michael îi ajunsese din urmă exact la poarta vilei. Se îndreptară spre bucătăria luminată și o găsiră pe Sally Blakemore pe jumătate leșinată. Era așezată lângă masă, cu capul peste brațul îndoit. În jurul ei era plin de sânge și Victoria avu brusc tendința să facă un pas înapoi, ca pe vremea de început când lucra la serviciul de urgență al spitalului Saint Clement.

Sally își săltă capul și zâmbi vag.

– Te-ai aranjat bine! exclamă Michael după ce-i examinează mâna. Dar nu-ți face griji, o să reparăm asta.

Cu un gest scurt, îi făcu semn Victoriei să-l urmeze până la chiuvetă.

– O să mă coși? întrebă Sally, speriată.

– Ar fi de preferat, mai ales dacă vrei să nu se vadă prea tare cicatricea. Îți promit că n-o să te doară.

Cu multă blândețe, începu să apropie marginile plăgii. Victoria se străduia să stăpânească tremuratul brațului lui Sally și observa atentă manevra delicată făcută de Michael. Capetele aproape că li se atingeau. În mod involuntar, își ridică ușor capul, și-și dădu brusc seama că privirea nu-i mai era ațintită asupra plăgii, ci alunecase spre ceafa lui Michael, spre șuvițele lui blonde în care ar fi dorit să-și rățăcească mâinile...

Ce naiba i se întâmpla? Fu agasată de propria-i neatenție. Se strădui să se concentreze și-și plecă ochii imediat ca să-l vadă pe Michael făcând ultimul punct de sutură.

– Ai fost foarte curajoasă, îi zise el lui Sally îndreptându-și spatele. Acum, Victoria o să-ți facă un pansament și îți interzic să folosești această mână vreo câteva zile, de acord?

Pentru prima oară de la începutul intervenției, vorbi și Colin.

– O să am eu grijă, puteți conta pe mine.

– Bine. Până atunci, poftim un somnifer care te va ajuta să petreci o noapte liniștită. Mâine dimineață, totul va fi în regulă, îți promit.

– Vreți să beți ceva înainte să plecați?

Vizibil uşurat, Colin îi invită să-l urmeze în salon. Ei însă refuzară şi-şi luară la revedere, nu înainte să-i mai liniştească o dată.

Porniră alături pe drumul spre vilă. Luna scâldea munţii în reflexe argintii pe care răsăreau ici-colo casele de un alb imaculat ale satului.

– Am impresia că ți-a plăcut acest interludiu neprevăzut, murmură Michael rupând tăcerea.

Victoria tresări. Gândurile ei erau în altă parte.

– Aşa este, recunosc eu ea. Să zicem că m-a... stimulat.

– Nu reuşesc totuşi să înţeleg de ce ai plecat de la spital şi acum te ocupi de oameni în vârstă. Nu prea ți se potriveşte.

– Te înşeli. Oamenii în vârstă au nevoie de multă atenţie şi să ştii că te simţi răsplătit când îi vezi mulţumiţi. Şi apoi, dacă au posibilitatea să-şi angajeze o infirmieră personală, de ce s-ar lipsi?

– Într-adevăr, n-ar avea nici un motiv. Dar eu priveam situaţia din punctul tău de vedere, nu al lor.

– Eu sunt foarte fericită aşa.

De ce se amesteca Michael în viaţa ei? Grăbi pasul ca pentru a pune capăt discuţiei şi din nou între ei se lăsă tăcerea. Se părea însă că Michael nu era prea stânjenit de situaţie. Dar ea nu suportă, aşa că întrebă brusc:

– Ce crezi despre el?

– Vorbești de... Andreas, presupun?

Ea își dădu seama că subiectul nu era pe placul lui Michael.

– Cred că nu se potrivește deloc cu Zeta. De fapt, știam asta chiar înainte de a-l cunoaște. Nu m-am înșelat. Băiatul ăsta nu-i decât un capriciu de moment al Zetei.

Victoria recunoscuse tonul caustic care nu-i plăcea deloc.

– Nu cumva exagerezi? Cum poți să-ți faci o părere despre cineva într-un timp atât de scurt? Cu atât mai mult cu cât l-ai obligat să se exprime într-o limbă pe care abia o știe puțin.

Întorcându-se brusc spre ea, o țintui cu o privire lipsită de amabilitate.

– Ție ți-a plăcut?

– Nu, dar nici nu mi-a displicut total. Înțeleg perfect cum a cucerit-o pe Zeta, adăugă ea pe un ton provocator.

Hotărât lucru, nu era prea perspicace în asemenea relații. La urma urmei, Andreas îi era complet indiferent, nu trebuia să deschidă această discuție. În felul acesta, s-ar fi putut întoarce liniștiți la vilă, fără să se certe, profitând de frumusețea nopții.

Dar era prea târziu pentru asta și acum era mai bine să lămurească lucrurile.

– Ai ceva să-mi spui, nu-i așa?

Conștient de ezitarea ei, el insistă:

– Dă-i drumul... dacă tot am ajuns aici.

– Încăpățânarea ta mi se pare un pic... ridicolă. Chiar dacă Andreas ar fi fost cel mai fermecător băiat, tot nu ți-ai fi schimbat părerea. Pentru simplul motiv că n-ai chef s-o faci.

– Așadar, asta crezi? Că sunt încăpățânat și mărginit în concepții!

Rostise aceste cuvinte cu o amărăciune și o răceală neașteptate. Victoria crezuse că franchețea ei îi va declanșa furia, și când colo, părea dimpotrivă profund rănit.

– Nu asta am vrut să spun! protestă ea. Mă refeream doar la Andreas, nu la atitudinea ta în general!

Tocmai ajunseseră la poarta vilei. După întorsătura pe care o luase discuția, Victoria se simți ușurată să scape de Michael.

Prin ferestrele întredeschise ale salonului care nu era luminat decât de o veioză, se auzea un vacarm de muzică rock. Așezați alături pe canapea, Andreas și Zeta nici n-o băgară în seamă când trecu prin fața lor ca să se ducă în camera Elizabethiei.

Se întoarse după câteva minute și rămase puțin în umbră, după care se duse în camera ei, mai ușurată.

În salonul din care tocmai plecase tânărul grec, Zeta îi pusese lui Michael întrebarea inevitabilă și, fără să vrea, Victoria auzise răspunsul.

- Ce cred despre el?
După o scurtă ezitare, Michael zâmbise.
– Este încă prea devreme să-mi fac o părere, dar acum înțeleg de ce îl placi.
– Super! Când va mai putea să vină?
– O să vorbim mâine despre asta, draga mea. Acum, noapte bună.

*

* *

A doua zi dimineață, Zeta apăru cu zâmbetul pe buze. În grădină, Michael tocmai curăța trandafirii de crenguțele uscate și pocnetul foarfecii de grădină semăna cu zgomotul făcut de o armă de foc. Momentul nu i se păru prea potrivit pentru o nouă cerere, dar acum era sigură că va câștiga. Victoria era cu ea. În fața coaliției lor, el n-avea nici o șansă.

Neștiind rolul pe care i-l atribuisese adolescența, Victoria citea cu interes prima scrisoare primită de la Cathy:

„Sper că îți dai seama ce noroc ai”, îi scria prietena ei. „Londra este sufocată de un val de căldură, cu mult diferită de cea pe care am cunoscut-o în Creta. Știu că nu erai prea entuziasmată în *ziua răpirii* tale, dar îmi doresc din tot sufletul să-ți fi schimbat părerea. N-am să merg până la a-ți spune că te invidiez – sunt bucuroasă că m-am

întors la spital – dar mi se întâmplă să-mi imaginez cum trăiești acolo, în lux și... lenevie! Așa că te rog, scrie-mi repede și povestește-mi!”

Scrisoarea lui Cathy mai avea un paragraf mâzgălit pe cealaltă parte a foii. Victoria nu-l văzu decât când împături scrisoarea ca s-o pună la loc în plic.

„Aproape că era să uit să-ți dau o veste care, poate, te va interesa. Doctorul tău, Anderson, trebuie să vină luna viitoare la Saint Clement pentru a lua în primire serviciul de obstetrică. Dacă mă gândesc bine, s-ar putea ca tu să știi deja asta. Sper că între timp ați devenit buni prieteni... în ciuda unui început dificil.”

Buni prieteni? Nu erau chiar cuvintele pe care le-ar fi folosit Victoria ca să caracterizeze relația lor! Sigur, discutau mult, dar nu erau niciodată de acord. Doar în probleme profesionale.

Poate că atitudinea ei era ridicolă, dar n-avea ce face. Și apoi, n-o să se lase totuși intimidată și să aprobe tot ce spunea doctorul Michael Anderson.

La acest gând, schiță un zâmbet. Era mai degrabă amuzant să-i țină piept!

Capitolul 6

O umbră trecu prin fața ei și silueta înaltă a lui Michael se profilă pe cer când ridică ochii. Confruntată brusc cu obiectul gândurilor sale, fu luată pe neașteptate.

– Eu... Cathy mi-a scris că vei lucra la Saint Clement. Acolo mi-am făcut studiile.

– Ah da? Atunci, trebuie să cunoști și serviciul de ginecologie.

– Da... am lucrat acolo câteva luni și trebuie să spun că am o amintire frumoasă.

Recăpătându-și calmul, puse în plic scrisoarea lui Cathy.

– La Idras ți s-a întâmplat să ai cazuri de obstetrică?

– Foarte rar, răspuse Michael schițând un zâmbet. Localnicii cred că nașterea este un act natural și recurg doar la moașă, doar dacă nu-i vreo problemă gravă. Dar este ciudat că-mi pui această întrebare. O tânără

însărcinată tocmai trebuie să treacă după-amiază s-o väd. Aş vrea să fii şi tu prezentă, dacă nu te deranjează.

Victoria fu uimită de grija cu care îşi formulase cererea, şi-l privi cu interes. S-ar fi potrivit mai bine cu felul lui autoritar dacă i-ar fi dat un ordin fără apel.

– Este vorba despre sora Katarinei, continuă el fără să pară că remarcă surprinderea ei, şi dă dovadă de o mare îndrăzneală venind la dispensar. Bineînţeles, mama ei o va însoţi dar sunt sigur că aceasta îi dezaproabă total decizia. Cred că dacă ai fi acolo – în calitate de însoţitoare suplimentară... – lucrurile ar merge mai uşor.

– Cu plăcere, zise ea zâmbind. Apropo, mi-am amintit că... doamna Jewson s-ar bucura mult dacă i-ai permite să facă vreo câţiva paşi. Ce zici?

Michael se încruntă, jucându-se reflex cu foarfeca de grădină ale cărei lame pocniră într-un mod dezagreabil.

– Aş prefera să mai aştepte puţin, dar pe de altă parte, ştiu că nu-i prea place să stea tot timpul întinsă fără să facă nimic. Poate că ai putea începe prin a o aşeza într-un fotoliu. Să încerci asta după ce ne întoarcem, după masă.

O ramură lungă de iasomie încărcată de flori depăşea acoperişul verandei şi Michael o prinse ca s-o taie. Era oarecum semnalul că discuţia se încheiase.

Victoria se ridică şi se grăbi să-i ducă Elizabethiei vestea cea bună.

– În sfârşit, primii paşi spre recuperare. Curând, mă voi putea întoarce la vila mea.

– Pentru cât timp este închiriată?
– Pentru încă o lună. Petrec întotdeauna două luni în Creta, înainte să vină căldurile mari.

– Într-adevăr, este foarte plăcut acum, aveți noroc.
În vocea Victoriei se simțea o nostalgie care nu-i scăpă bătrânei doamne.

– Nu-ți face griji, n-am de gând să mă despart de dumneata. Într-un anume fel, îmi place să fiu răsfățată și Michael vrea să rămâi cu mine până când voi fi complet restabilită... în fine, cât mai mult cu putință.

– Sunt sigură că vă veți recăpăta foarte repede forțele dacă faceți ce vi se spune. Dar Michael... chiar v-a spus că va trebui să rămân până ce vă veți simți bine?

O licărire plină de tandrețe sclipi în ochii Elizabethiei. Luându-i mâna, aceasta îi spuse:

– Da... a fost chiar foarte categoric. Spune că, din punctul lui de vedere, ești perfectă și că am avut mare noroc să te întâlnesc.

Stânjenită și cu obrazii în flăcări, Victoria întoarse capul. Îi venea greu să și-l imagineze pe Micahel vorbind despre ea în termeni atât de elogioși... și nici nu îndrăzneala să se gândească la plăcerea pe care ar fi simțit-o dacă aceste complimente i-ar fi fost adresate direct.

Încă se mai gândea la asta când, după-amiază, ajunse la dispensar. Vremea era minunată și doar câțiva norișori agățați de crestele munților tulburau albastrul cerului. În grădinile vilelor cochete, trandafirii erau în plină înflorire

și plantele agățătoare se prăbușeau sub buchetele violete pe care Victoria le-ar fi putut atinge doar întinzând mâna.

Când ajunse în piața satului, oamenii o priviră cu aceeași curiozitate căreia ea îi răspunse cu un zâmbet cald. Ușile casei în care se afla dispensarul erau deschise și ea intră cu sentimentul ciudat că se afla „acasă”.

– Poate că nu ești conștientă, îi zise el întâmpinând-o, dar vei trăi un mare eveniment. Până acum, nici o femeie n-a venit să mă consulte înaintea nașterii copilului. Așa cum ți-am explicat și dimineată, nu fac apel la mine decât în caz de panică. Din fericire, asta se întâmplă foarte rar.

– Ei nu știu că ești ginecolog?

– Nu cred. Pentru ei, nu sunt decât un generalist, poate mai eficace și mai tânăr decât cel care venea din Heraklion, atâta tot.

– El este la curent cu ceea ce faci? îl întreabă Victoria, mirată.

– Bineînțeles. Altfel n-ar fi fost corect din partea mea. De fapt, este un prieten de-al meu și mi-a dat binecuvântarea de multă vreme. Îi convine să nu mai trebuiască să urce aici. Și în felul acesta, toată lumea este mulțumită.

Se auziră niște pași intrând. O tânără, la fel de brunetă și de fermecătoare ca și Katerina, apăru în prag, cu mâinile încrucișate peste pânțelele impunător. În spate, apăru chipul unei femei mai în vârstă, a cărei expresie amesteca laolaltă teamă și furie.

– Iat-o pe Maria, anunță Michael cu un zâmbet larg. Este aproape la termen.

Se adresa apoi celor două femei în grecește, și arată spre masa de examinare. Nu exista nici o perdea care să-i permită Mariei să se izoleze și Victoria se întreba dacă Michael dorea ca tânăra să se dezbrace. Văzând-o cum se așază cu dificultate pe masă fără să-și scoată vreo haină, înțelese că această eventualitate nici nu-i trecuse prin minte Mariei.

O examinare aprofundată părea că nici nu se pune în discuție chiar dacă, în acest stadiu al sarcinii, ar fi fost foarte recomandată. Dornică să fie de ajutor, dar îngrijorată la gândul de a nu depăși anumite limite, Victoria aștepta un semn din partea lui Michael. Acesta își luă stetoscopul și-i zâmbi Mariei.

Nemișcată alături de fiica sa, femeia n-o pierdea din ochi, cu o expresie oarecum amenințătoare în atitudinea ei încremenită. Cu vorbe încurajatoare, Michael se aplecă să asculte inima fătului prin hainele tinerei mame.

Când în sfârșit se ridică după câteva minute, zâmbetul lui mulțumit o liniști pe Victori, a care o ajută pe pacientă să se așeze pentru ca el să-i poată controla tensiunea. Maria protestă slab, dar Michael nu-i dădu atenție. Privi atent manometrul apoi se îndreptă. Totul era normal.

– Presupun că nu i-ai cerut să facă și un examen de urină? întrebă Victoria încet.

– Glumești! Asta n-ar fi făcut decât să distrugă și bruma de încredere pe care am câștigat-o atât de greu.

Tonul vocii lui o făcu să regrete că pusese această întrebare. Își întoarse privirea de la el și oferi Mariei mâna ca s-o ajute să coboare de pe masă. Urmă o discuție scurtă în grecește, după care cele două femei părăsiră cabinetul.

Sprijinit în coate la fereastra ce dădea spre curte, Michael părea îngândurat. Cu privirea atintită spre speretele de un alb strălucitor al casei din față, nu părea dispus să-i dea Victoriei cea mai mică explicație suplimentară.

Ea așteptă răbdătoare apoi, cum tăcerea se prelungea, îndrăzni:

– Totul e-n regulă?

– Ce ai vrea să-ți răspund?

Cu o răsucire bruscă, făcând-o pe Victoria să tresară, își cufundă privirea în ochii ei.

– Știi la fel de bine ca și mine că această examinare a fost o farsă.

– Este totuși mai mult decât nimic. Măcar i-ai luat tensiunea.

Chipul lui rămase încruntat.

– Poate, dar tot nu cunosc poziția fătului, ceea ce ar putea să fie o informație foarte utilă având în vedere talia mică a mamei.

– Dar adeseori, femeile mărunte nasc foarte ușor... Nu există nici un motiv pentru ca Maria să...

– Sper să fie așa, zise el cu răceală, sper.

Agasată de indispoziția al cărei motiv putea să-l înțeleagă perfect, Victoria preferă să plece și Michael nu făcu nici un gest s-o rețină, mulțumindu-se doar să-și ia la revedere cu un semn din cap.

*
* *

Zece minute mai târziu, pleca și Michael la rândul lui de la dispensar. Când ajunse la vilă, o găsi pe Victoria la telefon. Aceasta îi aruncă o privire peste umăr și-i făcu semn să se apropie.

– Rămâneți la telefon, vi-l dau imediat, spuse ea cu vocea-i limpede interlocutorului său.

– Cine este? întrebă Michael.

– O oarecare Laura Pemberton. Locuiește împreună cu soțul său în una dintre vile.

– Da, vin în fiecare an, șopti el luând receptorul fără prea mare entuziasm. Laura? Bună ziua, cu ce te pot ajuta?

Răspunsul îl făcu să se strâmbe. Ascultă totuși răbdător.

– De acord, vom veni, zise el în sfârșit. Îți mulțumesc.

Închise telefonul și se întoarse spre Victoria, cu un aer stânjenit și plictisit totodată.

– Laura Pemberton ne invită pe toți la o petrecere. Poimâine.

– Cu siguranță, nu și pe mine în orice caz, se grăbi ea să protesteze, deoarece perspectiva n-o întânta deloc. Eu trebuie să rămân aici ca să am grijă de doamna Jewson.

– Nu fi ridicolă și nu face pe martira refuzând să mergi la o petrecere care va avea loc la o sută de metri de aici. Katerina cu siguranță nu va refuza să facă ore suplimentare.

– Nu fac pe martira. Am însă oroare de petreceri unde nu cunosc pe nimeni.

– Este absurd! Pentru început, mă cunoști pe mine și pe Zeta. De asemenea, pe Colin și pe Sally Blakemore. Ceilalți invitați locuiesc toți în vilele din jur și i-ai întâlnit deja cu siguranță.

Îi aruncă o privire care o făcu să roșească.

– Și apoi, în afară de Zeta, vei fi fără îndoială cea mai tânără și toți bărbații vor roi în jurul tău. Pune-ți cea mai frumoasă rochie și vei vedea că nu te vei plictisi.

Îi întoarse apoi spatele și plecă, nu înainte de a schița un zâmbet ironic.

*

* *

În ziua petrecerii, Victoria își abandonează pacienta în mâinile Katerinei imediat după cină și se duse în camera

ei să se pregătească. După ce-și examinează rapid garderoba, se hotărăște pentru un compleu din mătase galbenă, perfect pentru a-i pune în valoare tenul bronzat. Corsajul decoltat lăsa să i se zărească o părticică din sânii în timp ce fusta ca o corolă de floare îi descoperea picioarele la fiecare pas.

Își lăsa buclele castanii să cadă în cascadă pe umeri și se machie discret, subliniindu-și doar conturul ochilor cu rimel. Alese un colier de argint pentru a-și completa ținuta.

Când fu gata, se duse în camera Zetei. În fața oglinzii, fata își pieptăna cu grijă șuvițele lungi, brunete, și o întâmpină cu un suspin.

– Uf! Dacă n-am fi obligate să mergem la afurisita asta de petrecere! Toți sunt niște boșorogi! Mi-ar fi făcut plăcere să vină și Andreas, dar Mike nici măcar nu m-a lăsat să-i telefonez Laurei ca s-o întreb dacă pot să-l aduc și pe el.

În vreme ce Victoria căuta un răspuns consolator, Zeta se întoarse brusc și fluiera admirativ.

– Ești superbă! Dar ai grijă, sunt unii care au mâinile mai plimbărețe.

– Îți mulțumesc pentru sfat.

– Îi detest pe bărbații în vârstă, zise Zeta înainte de a-și privi din nou imaginea din oglindă. Nu le trece niciodată prin minte că avansurile lor nu sunt binevenite.

Amuzată de înflăcărarea cu care-i vorbea fata, Victoria începu să râdă.

– Ai avut deja astfel de probleme?

– De vreo două ori.

O licărire sclipi în ochii ei negri.

– Dar cred că astă-seară n-am de ce să mă tem de asta.

– De ce?

Zeta păru să ezite.

– Dacă îți spun un secret, poți să-mi promiți că nu-l vei dezvălui?

Curiozitatea Victoriei fu imediat stârnită, dar simți și o oarecare îngrijorare.

– Dar dacă voi considera că nu am dreptul să păstrez acest secret după ce îl voi afla?

– Vei fi totuși legată prin promisiunea pe care mi-o faci, răspunse Zeta cu o expresie copilărească.

– În cazul acesta, nu promit nimic.

– Ei bine, atunci nu vei afla nimic.

Apariția lui Michael le întrerupse discuția. Văzându-l venind în lumina aurie a amurgului, nu se putu abține să-l admire. Era mai seducător ca niciodată. Purta un elegant costum gri-deschis și ultimele raze ale soarelui îi accentuau blondul șuvițelor rebele pe care se străduise evident să le disciplineze.

– Ar trebui să-ți pui ăsta pe umeri, zise el arătând șalul pe care Victoria îl ținea în mână. S-ar putea ca seara să fie răcoroasă.

Fără să-i lase timp să facă un gest, prinse eșarfa brodată pe care ea încerca s-o respingă, protestând.

– Dar nu-mi este frig!
– N-o să spui același lucru după ce vom ieși din adăpostul grădinii.

Pe pielea bronzată a umerilor, mâinile lui i se părură reci și puternice când îi așează șalul și Victoria abia își stăpâni un frison care n-avea nimic de-a face cu aerul rece al munților.

– Să mergem! îi grăbi Zeta, aruncând o ultimă privire în oglindă ca să-și admire rochia indiană. Este aproape opt și jumătate.

– Și ce dacă! Nimeni nu vine niciodată la fix în asemenea situații.

– Mama spunea întotdeauna că punctualitatea este politețea regilor.

Remarcând uimirea din privirea lui Michael, Zeta se grăbi să adauge:

– Oricum, mie îmi este egal. Pentru cât o să mă distrez...

*

* *

Vila familiei Pemberton era puternic luminată. Prin copacii din grădină și pe marginea terasei fuseseră atârinate lampioane și din fiecare încăpere lumina se revărsa în valuri.

Primii invitați sosiseră deja și discuțiile erau în toi în jurul somptuosului bufet organizat în sufrageria ce se

deschidea spre terasă. La început intimidată, Victoria se simți foarte repede în largul ei datorită primirii călduroase care i se făcu.

Pe de altă parte, Zeta părea fericită. În ciuda remarcelor pe care le făcuse înaintea plecării lor, acum părea să aprecieze compania domnilor care ar fi putut să-i fie tată și râsul ei tineresc răsuna peste hărmălaia conversațiilor.

— Este o ștrengăriță, șopti o doamnă în vârstă la urechea Victoriei. Cel mai bun lucru pe care Michael l-ar putea face ar fi să se recăsătorească, pentru a-i da o mamă. Pentru un bărbat de vârsta lui, nu-i prea potrivit să trebuiască să se ocupe de o adolescentă... și am impresia că habar n-are cum să procedeze. Nu crezi?

— Cred că ia prea în serios modul de a-i face educație. Zeta spune că este prea sever, dar îl adoră și nu-i place să-l necăjească.

De ce se apucase să facă astfel de confidențe? Oare de vină era uzo care-i dezlegase limba? Se simți ușurată când gazda le invită să poftască la bufet. Intrară în vasta sufragerie, foarte luxoasă și răcoroasă.

Luându-și farfuria plină cu bunătăți, Victoria se retrase în liniștea verandei. O obosea trăncăneala asta neîntreruptă cu oameni pe care nu-i cunoștea.

În afară de John Pemberton care veni să-i aducă de băut, părea că nimeni nu-i observase dispația și Victoria se bucură, dorindu-și chiar ca acest lucru să dureze până

la sfârșitul petrecerii. Se simțea bine așa. Încetul cu încetul, muzica, zgomotul conversațiilor și clinchetul tacâmurilor se mai estompară. Pleoapele i se îngreunară, apoi se închiseră și fotoliul de răchită în care își găsisese refugiul o cuprinse între brațele lui de parcă ar fi fost propriul ei pat.

– Nu-i adevărat! exclamă brusc o voce care o trezi din toropeală. Nu-mi spune că ai adormit!

Victoria deschise ochii și se îndreptă, confuză și indignată în același timp.

– Mă odihneam, atâta tot. Sper că nimeni nu și-a închipuit că am adormit.

– Nu, n-a observat nimeni. Eu ți-am remarcat absența doar pentru că se întâmplă să mă interesezi, răspunse Michael așezându-se pe marginea balustradei. Sunt atent la tine.

– Te interesez? Ești atent la mine? De ce?

– Din două motive. Primul, pentru că astă-seară îmi place să te privesc, rochia îți vine de minune, și ești foarte frumoasă.

– Mulțumesc, șopti Victoria. Și al doilea?

– Al doilea, nu este un compliment, iartă-mă. Mă întrebam doar dacă știi cumva unde este Zeta.

– Oh!

Brusc, Victoria reveni cu picioarele pe pământ.

– Nu... nu știu, bâigui ea. N-am văzut-o cam de mult, dinainte de cină, cred.

– Da, ultima oară când am zărit-o, vorbea cu Colin. Era exact după venirea noastră aici.

– Poate că s-a retras pe undeva.

– Glumești! Zeta n-ar părăsi scena când este în prim-plan!

Ea îi arată un scaun.

– Uită de ea câteva clipe, Michael, și ia loc. Probabil că s-o fi plictisit și a plecat acasă.

El nu se clinti. Cu privirea pierdută în întunericul grădinii, părea chiar să fi uitat de prezența ei.

– Poate că se plimbă și se gândește la Andreas? murmură el la un moment dat, ca pentru sine. M-a întrebat ieri dacă poate s-o roage pe Laura să-l invite. Iar eu bineînțeles că i-am răspuns că este o idee foarte proastă.

Victoria rămase tăcută și tresări când Michael îi luă mâna.

– Vino, o să mă ajuți s-o găesc.

– Nu cred că este într-adevăr nevoie.

– Poate, dar acesta poate fi măcar pretextul să ne plimbăm prin această grădină minunată.

Plăcut surprinsă, Victoria se ridică fără să mai spună un cuvânt. Și când degetele lungi ale lui Michael îi cuprinsesă mâna, nu făcu nici un gest să se ferească. În timp ce mergeau alături pe o potecă întortocheată, rochia i se agăța ușor de un tufiș înflorit care răspândea în jur o mireasmă îmbătătoare.

– Este un rozmarin, murmură el. Când simt acest parfum, parcă văd toată Creta. Crește peste tot pe aici.

– Credeam că o căutam pe Zeta. Nu mă așteptam la o lecție de botanică.

Vocea îi tremura fără voia ei.

– M-am săturat să vorbesc despre Zeta, zise el.

În ciuda surprinderii, Victoria nu făcu nici un comentariu. Continuă să meargă în liniște și plăcutul sentiment de bine pe care-l resimțise mai devreme pe verandă o cuprinse din nou. Cufundată într-un vis cu ochii deschiși, privi spre cerul înstelat și se înfioră sub mângâierea brizei nocturne.

Exact în clipa aceea mâna lui Michael se strânse pe brațul ei. O întoarse ușor spre el și-și cufundă privirea într-a ei. O privea, dornic parcă să găsească un răspuns la o întrebare pe care doar el o știa. Victoria nu-și putu stăpâni un tremurat ușor și avu impresia că și el tremura.

Apoi o apropie și o strânse cu pasiune la piept. Îi simțea inima bătând la unison cu a lui. Buzele îi atinseră tandru obrazul, apoi gura, sărutând-o cu înflăcărare. Victoria avu atunci sentimentul că și emoțiile lui, la fel ca ale ei, se născuseră în adâncul sufletului.

Capitolul 7

Sfârșitul petrecerii decurse într-un mod ireal. Asemenea unui automat, Victoria se întoarse în mijlocul invitaților, amestecându-se în grupurile vesele, râzând cu poftă la glume și răspunzând politicos la fiecare întrebare.

Era însă aproape absentă și retrăia în fiecare secundă amintirea arzătoare a buzelor lui Michael.

Cu inima strânsă, îl observă fără încetare, căutând cu disperare să-i ghicească gândurile. El părea atât de relaxat, încât fu aproape convinsă de indiferența lui. Nici măcar o dată, el nu încercă să-i capteze privirea, ignorând-o cu cea mai perfectă dezinvoltură. Fără îndoială, interludiul magic din grădină nu însemna nimic pentru el. Făcea parte probabil din acest gen de petreceri, când te poți abandona o clipă în cazul în care ai băut un pic mai mult...

Victoria înțelese cu adevărat acest lucru atunci când, o oră mai târziu, Laura Pemberton îl atrase spre locurile de refugiu oferite de boscheții înfloriți și el se lăsă în voia ei, zâmbitor și încântat.

Ultima jumătate de oră fu cea mai grea de suportat și cu o reală ușurare îi văzu pe primii invitați luându-și la revedere de la gazdele lor. Se pregătea și ea să facă același lucru când auzi în spate o voce tinerească.

– Mulțumesc pentru această petrecere minunată, auzi ea. A fost formidabil.

Ca prin farmec, Zeta tocmai apăruse.

Radia de fericire, ceea ce trezi dintr-o dată bănuielile Victoriei. Dar poate că totuși nu mințea și apreciasse într-adevăr aceste câteva ore... Dar îi trecu prin minte un lucru nebănuit până acum și care i se părea evident: Zeta își petrecuse în altă parte timpul. În compania lui Andreas.

Îi reveni în memorie secretul pe care fata vrusese să i-l mărturisească înainte de plecare.

De îndată ce se putu, Victoria o prinse pe Zeta de braț și o conduse spre grădină.

– Au! Mă doare! protestă adolescenta.

– Îmi pare rău.

Cu un zâmbet vag, Victoria își slăbi strânsoarea.

– N-aveam chef să te văd iarăși dispărând. Unde ai fost?

– Ce te interesează?

– Pe mine nu mă interesează, dar știi că Michael a fost îngrijorat.

- A observat că am plecat?
- Ar trebui să știi că nu uită niciodată de tine.

Presupun că ai fost cu Andreas?

- Da. Și toate astea se întâmplă numai din vina lui Mike! N-are decât să mă lase să mă întâlnesc liber cu el.

În fond, Victoria era de acord cu ea, dar o anumită reticență o împiedica să recunoască.

- Sper, cel puțin, că nu l-ai dus la vilă?

- Bineînțeles că nu, drept cine mă iei? L-am văzut, este adevărat, dar doar în grădină. Apoi m-a luat cu mașina și ne-am plimbat. Eram atât de fericiți că ne putem vedea.

Victoria dădu din cap.

- Zeta, sunt sigură că îți vei atinge scopurile. Dar să nu faci prostii. Ai câștigat deja jumătate din bătălie smulgându-i lui Michael permisiunea să-l aduci pe Andreas la vilă și...

- Poate că ai dreptate, dar vreau să poată veni fără invitație. De ce este Mike atât de încăpățânat?

Amintindu-și dintr-o dată de sora lui Michael, Victoria se întrebă dacă Zeta îi cunoștea povestea și ajunsese la concluzia că asta n-ar avea de fapt nici o importanță.

- Oricum...

Zgomote de pași pe asfaltul aleii o întrerupse brusc. Zeta o luă la fugă imediat.

– Spune-i că m-am dus la culcare! exclamă ea înainte să dispară în noapte.

Câteva secunde după aceea, Michael apăru lângă Victoria care își strânse șalul în jurul umerilor ca pentru a se proteja.

– De ce ai plecat atât de repede? o întrebă el.

– Voiam să vorbesc cu Zeta. Cred că ai văzut-o și tu venind.

– Ar fi fost greu să n-o văd.

Continuă apoi pe un ton provocator:

– O să-mi spui probabil că sunt demodat dacă afirm că felul ei de a se purta nu este potrivit...

– Nicidecum... Și eu sunt un pic demodată, dar la vârsta ei, nu te împiedici de principii.

Chiar dacă nu-și lua ochii de la drum, Victoria îi simți privirea ațintită asupra ei. Curând vocea gravă a lui Michael răsună din nou în noapte:

– În orice caz, se pare că știi mai multe despre adolescenți decât mine.

– Am și eu doar douăzeci și patru de ani, murmură ea râzând.

Ușurată că ajunseseră la vilă, urcă prima treptele peronului când Michael o prinse de mână cu fermitate.

– Zeta s-a întâlnit cu Andreas, nu-i așa?

Conștientă că este inutil să nege, Victoria încuviință din cap.

– Vrei să știi părerea mea?

– Te ascult.

– Andreas ar fi trebuit să vină la petrecere. Cu siguranță că Laura și soțul ei n-ar fi văzut nici un inconvenient în asta.

Se întoarse spre el să-i vorbească și rămaseră câteva clipe privind-se față-n față.

– Așadar, te-ai aliat cu Zeta împotriva mea?

– Dacă o iei așa...

Contrar oricărei așteptări, el schiță un zâmbet învins.

– În cazul acesta... depun armele. Va afla și ea asta când se va trezi. Ești mulțumită?

– Dat fiind starea ta de spirit... gestul mi se pare mai degrabă elegant.

– Nu-ți cer chiar așa un compliment, zise el urcând cele câteva trepte care îi despărteau. Așadar... cred că merit un mic sărut în loc de „noapte bună”. Un fel de recompensă, dacă vrei...

Foarte sigur pe el, se apropie și-i atinse ușor buzele. Victoria se feri imediat. Fără să-i pese de ce-ar putea el să creadă, refuza să cedeze acestei ispite știind că ar regreta chiar de a doua zi dimineață. Avea încă în minte un alt sărut...

Fugi așadar într-un foșnet delicat al fustei sale de mătase și nu se liniști decât când intră în camera

Elizabeth. Bătrâna doamnă, proaspătă și cu obraji roz, era așezată pe pat. Părea perfect trează și nerăbdătoare să afle povești de la petrecere.

Victoria evită cu grijă să intre în detalii.

– A fost minunat și mâncarea excelentă, zise ea aranjând cuvertura și pernele. Acum însă, trebuie să vă culcați, vă voi povesti totul mâine.

– Familia Pemberton dă întotdeauna recepții reușite, comentă Elizabeth, deloc descurajată de îndemnul Victoriei de a se culca. Crezi că la următoarea voi putea participa și eu?

Victoria izbucni în râs.

– În orice caz, nu dacă va avea loc înainte de opt zile.

Înăbușindu-și un căscat, bătrâna doamnă se lăsa să alunece pe perne.

– Păcat, oftă ea. Voi încerca totuși să adorm. Noapte bună, draga mea.

Când intră în camera ei, Victoria zări la orizont primele licăriri ale zorilor și cântecul păsărilor izbucni exact când se culcă în sfârșit în pat.

După această noapte prea scurtă, trezirea fu destul de dificilă și îndreptându-se spre bucătărie ca să-i pregătească Elizabeth micul dejun, nu se putu abține s-o invidieze pe Zeta, a cărei cameră era cufundată încă în întuneric. Când văzu vesela murdară zăcând în chiuveță,

ghici că Michael trebuie să se fi sculat. Afară, soarele strălucea cu putere inundând bucătăria în lumină.

Apăru în sfârșit și el, zâmbitor.

– Astăzi o să fie foarte cald, zise el pe un ton vesel. Ce-ai zice să coborâm la mare după-amiază?

Propunerea lui neașteptată o lăsă pe Victoria fără glas. Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere dar cum să plece de la vilă când trebuia să aibă grijă de Elizabeth?

– Ai uitat că nu sunt în vacanță?

Michael își umplu un pahar cu suc de portocale pe care-l bău cu sete.

– Conștiința ta profesională este remarcabilă, zise el punând paharul pe masă. Dar lucrurile s-au schimbat. Prezența ta era vitală când ai sosit aici, ești de acord cu mine?

– Da...

– De mai bine de zece zile, n-ai părăsit vila. Apreciez deci că ai dreptul la puțină relaxare. Cu atât mai mult cu cât sunt sigur că adori să înoți.

– Bineînțeles...

– Așadar, nu mai discutăm. Plecarea după prânz, ai înțeles?

– Am înțeles, dar... cine îi va spune doamnei Jewson? Tu sau eu?

– Eu. De altfel, mă duc chiar acum.

Cu mâna pe clanța ușii, se mai întoarse o dată.

– Bineînțeles, o luăm și pe Zeta cu noi... Presupun că o să facă în așa fel încât să-și dea întâlnire cu Andreas.

Încântată să constate că promisiunea lui din ajun nu fusese vorbă goală, Victoria oftă a ușurare.

– Formidabil! Rămâne doar să se trezească mai curând, ca să-i anunțăm vestea cea bună.

– Mă bucur că ești de acord cu mine.

Îi zâmbi și dispăru pe coridor.

Se făcuse ora unsprezece și Zeta încă nu se trezise. Venind și ea în salon, Victoria îi sugerează lui Michael să treacă s-o vadă.

– Vrei să mă duc eu în camera ei? Întrebă ea. Poate că o doare capul, poate că...

– Ușa este încuiată cu cheia. Tocmai am trecut pe acolo.

– Mă duc să arunc o privire pe fereastră.

Soarele era deja sus pe cer și Victoria clipi des când ieși în lumina din grădină. Merse de-a lungul potecii mărginită de măslini care făcea înconjurul vilei și se opri în dreptul ferestrei larg deschise. Draperiile trase o împiedicau să vadă ce se petrece înăuntru. Strigă o dată... apoi strigă mai tare. Nici un răspuns nu tulbură liniștea. Doar un vânticel cald mișca ramurile pinilor.

Și dintr-o dată, Victoria se înfioră, cuprinsă de o neliniște nedefinită. Incapabilă să lupte cu panica, făcu un efort să se cațare pe pervazul ferestrei. Dădu la o parte draperiile cu o mână tremurătoare și se lăsă să alunece în interior.

Zeta, perfect nemișcată, se odihnea în pat și Victoria, îngrozită, descoperi pe noptieră un tub de aspirină pe trei sferturi gol. Simți un nod în gât și se repezi la ea să-i ia pulsul. Încă mai bătea, dar foarte slab! Dacă ar putea ști măcar câte pastile înghițise...

Trebuia să-l anunțe pe Michael! Fără să mai piardă nici o secundă, ieși din cameră ca o nebună și-l găsi pe acesta pe verandă. Auzind zgomotul pașilor ei, se întoarse.

– Ei? Ce este?

Expresia de pe chipul Victoriei îl făcu să pălească.

– Ce se întâmplă?

Ea îi povesti repede ce descoperise și citi și în ochii lui propria ei spaimă. Livid, trecu pe lângă ea fără să spună un cuvânt și intră în casă. Câteva clipe mai târziu, se aflau amândoi la căpătâiul Zetei.

Aruncând o privire spre tubul de pe noptieră, Michael răsuflă cât de cât ușurat.

– Slavă Domnului că încă mai sunt multe tablete în tub.

– Ce-o să facem? întrebă Victoria, îngrijorată. Dacă am fi în Anglia, am duce-o imediat la spital dar...

– Ți-am mai spus că n-am nici o încredere în spitalele de aici, îi tăie vorba Michael. O să ne descurcăm singuri.

Aplecat asupra Zetei, începu s-o strige, încercând s-o ridice mai sus. Apoi îi trase câteva palme, o scutură cu toată puterea, ajutat curând și de Victoria, care înțelese că

era fără îndoială singurul mijloc de a o salva. Erau deja amândoi transpirați, n-ar fi putut spune cât timp se înverșunaseră să lupte până să primească primul semn de viață.

— Își revine! strigă el ca o victorie. Victoria, adu repede niște cafea, te rog. Cafea neagră!

Cu pleoapele întredeschise, Zeta murmură cuvinte de neînțeles. Adunându-și toate puterile, Michael ridică trupul inert în brațe, plimbând-o în sus și-n jos prin cameră, vorbindu-i fără încetare pentru a o împiedica să-și piardă din nou cunoștința. Dar ceea ce o aduse la viață, fură cuvintele despre Andreas.

— Ce...?

O licărire trecu prin ochii tulburi ai Zetei.

Cu sufletul plin de bucurie, el repetă ceea ce-i spusese. Fiecare parte își dădu seama că bătălia era câștigată.

*

* *

Mai târziu, în timp ce ea se odihnea în grădină la umbra pinilor, veni și Michael. Rămaseră clipe lungi tăcuți, ochi în ochi, apoi Michael o întrebă de ce făcuse un asemenea lucru.

— Eram prea tristă, mărturisi Zeta reținându-și lacrimile... Mă gândeam într-una la Andreas și la refuzul

tău încăpățânat de a-l accepta. Nu reușeam să mă obișnuiesc cu ideea de a-l vedea întotdeauna pe ascuns.

– Când mă gândesc că tocmai aseară am luat hotărârea de a ridica această interdicție, oftă Michael.

– Problema este că eu nu știam nimic. Mi-am amintit că aveam un tub de aspirină în dulăpiorul meu de toaletă. Am început să iau ca să mă calmez și... am continuat. Știam că este o nebunie ce fac, dar nu puteam să mă opresc și nu-mi mai păsa dacă mă mai trezeam sau nu.

Cu ochii scăldați în lacrimi, Michael întinse mâna și prinse degetele fragile ale adolescenței.

– Cred că în sfârșit am înțeles, șopti el, dar te rog, să nu mai faci niciodată așa ceva. Viața este prea prețioasă.

Încă foarte palidă în ciuda bronzului care-i colora pielea, Zeta dădu din cap.

– Nu-ți face griji, am înțeles și eu.

O flacără îi lumină ochii negri.

– Și acum că accepti să-l vezi pe Andreas, nu mai am nici un motiv.

*

* *

În zilele care urmau acestui teribil incident, tânărul urcă adeseori la vilă și viața își reluă cursul, liniștit și senin. Într-o dimineață, când Victoria nici nu se mai

gândea, Michael își repetă propunerea de a merge la plajă. De data asta, ea acceptă fără nici o ezitare.

Plecară de la vilă după prânz și drumul abrupt pe care nu-l urcase decât o dată, i se păru și mai impresionant acum, la coborârea spre coastă. Încetul cu încetul, peisajul se modifică și curând părăsiră muntele, resimțind imediat căldura umedă a câmpiei.

După liniștea de la Idras, întoarcerea la civilizație i e păru dificilă și se bucură când îl văzu pe Michael luând-o pe un drum ce ducea spre mare. La capătul unei poteci prăfuite arsă de soare apăru plaja cu nisipul ei fin. La orizont, marea de culoare turcoaz se contopea cu cerul fără nori.

Fără să piardă o clipă, Victoria își scoase rochia de plajă și, fericită că în curând va intra în apă, nu remarcă privirea admirativă a lui Michael când țeșătura ușoară a rochiei îi alunecă la picioare.

Ajungând și el în apa în care ea se repezise ca un copil cu strigăte de bucurie, îi arătă un ponton aflat la vreo sută de metri de mal. Sosit primul, îi întinse o mână ca s-o ajute să iasă din apă și Victoria se lăsă în voia acestei strânsori ferme.

Apoi, se prăbuși pe scândurile umede, simțind imediat mângâierea soarelui pe pielea ce scânteia sub picăturile de apă. Cu ochii închiși, savură gingășia

acestei clipe prea efemere din păcate, lăsându-se cuprinsă de emoții pe care nu fu în stare să le înfrâneze, în ciuda eforturilor ei.

Cu câteva seri în urmă, Michael o ținuse în brațe și amintirea aceasta nu încetase s-o bântuie. Astăzi, el era aici, alături de ea, mai frumos chiar decât acei efebi ale căror statui le admirase în muzeele cretane. Dar dacă trupurile acestora erau din marmură, cel al lui Michael era viu, bronzat, vibrând de o căldură interioară care-i atâta dorința abia reținută.

Cu inima bătându-i nebunește, se ridică brusc, neașteptat.

— Eu mă întorc acasă, zise ea cu o răsuflare precipitată.

După ce prima clipă de surprindere trecu, Michael se ridică la rîndul lui și plonjă în apa călduță a mării.

— Pun pariu că ajung înaintea ta la mal!

Fiind un înotător excelent, nu-i fu greu să câștige o cursă la care ea practic nu participa decât cu gândul. Rămaseră apoi ore întregi pe această plajă aproape pustie, jucându-se ca doi copii. Dar oricât de minunată fu această după-amiază, nu făcu decât să răscolească în sufletul Victoriei o tulburare născută fără voia ei.

Capitolul 8

Ce se întâmplă?

Michael deschise ochii și nu se mișcă. În liniștea nopții, zgomotul neobișnuit care-l trezise se auzi din nou. Era o bătaie ușoară în geamul camerei sale. Aparent, cineva căuta să-i atragă atenția fără să-i trezească pe ceilalți locatari ai vilei.

Dădu cearșafurile la o parte, se duse la fereastră și tresări. În lumina palidă a lunii apăru chipul Katerinei. Fără îndoială alergase, pentru că răsuflarea îi era întretăiată și lui Michael îi fu greu să-i înțeleagă cuvintele. Presimți însă că doar o urgență o îndemnase să vină în fugă până la vilă în mijlocul nopții.

Când în sfârșit înțelese ce se chinuia să-i spună, reacționează foarte repede.

— Voi fi acolo în câteva minute. Pune să fiarbă cât mai multă apă, și grăbește-te!

De îndată ce femeia plecă, Michael se îndreptă spre camera Victoriei, care sări din pat când auzi ușa deschizându-se.

– Este o urgență în sat, îi explică el scurt. Nu trebuie să pierdem nici o secundă. Vreau să vii cu mine.

– Ce fel de urgență?

– O naștere.

Era deja în prag când se întoarse și insistă:

– Îmbracă-te cât mai repede!

Imediat, Victoria își puse blugii și un tricou, apoi se gândi la doamna Jewson. Era foarte probabil să se trezească între timp așa că Zeta trebuia să știe că este singură cu ea.

Intră în camera fetei și se strădui s-o trezească. Când în sfârșit reuși, îi spuse în câteva cuvinte ce-i povestise Michael.

– Dar dacă Elizabeth i se face rău, habar n-o să am ce să-i fac, protestă Zeta trezindu-se acum de-a binelea.

– N-are nici un motiv să i se facă rău. Dar dacă există vreo problemă, pastilele ei sunt în dulapul din baie, ai înțeles?

– Hmm... cred că o să-mi fac o cafea ca să nu adorm la loc. Sper totuși că nu veți întârzia mult?

– Nu știu.

Instalat deja la volanul mașinii, Michael o aștepta nerăbdător și deschise portiera de îndată ce o văzu apărând în prag.

– Ți-am luat eu un halat, zise el pornind motorul.

– Mulțumesc...

Cauciucurile scrâșniră pe pietrișul aleii, apoi mașina țâșni pe șoseaua pustie la acea oră.

– Cum ai aflat de urgență? N-am auzit să sune telefonul.

– Nici n-a sunat. Katerina m-a anunțat. A urcat în goană până la vilă...

– Oh! Dumnezeu! Este vorba despre sora ei, nu-i așa?

– Da... Se pare că travaliul a început aseară și după un timp s-a oprit, n-a mai avut contracții. Sper doar să mă fi chemat la timp...

Vocea i se frânse, lăsând loc unei tăceri pe cât de apăsătoare pe atât de îngrijorătoare.

Primele case ale satului se iviră din întunericul nopții și Victoria se înfioră. Dar nu era timpul să-și piardă sângele rece. O ființă umană avea nevoie de ei și trebuia să fie curajoasă. Meseria ei îi cerea asta.

Cu toate acestea, nu se putu împiedica să se simtă oarecum derutată de incidentul care avu loc în pragul modestei căsuțe albe. Când Michael vru să deschidă ușa, o bătrână îmbrăcată în negru le bară calea. De pe buzele ei se revărsau valuri de cuvinte neînțelese și Victoria avu neplăcuta senzație că îi erau destinate. Înainte să se dea la o parte ca să-i lase să treacă, o fulgeră cu privirea apoi dispăru trântind ușa cu violență.

– Este furioasă că-și pierde salariul, îi explică Michael cu voce scăzută. Este cunoscută ca „moașa comunală”.

Mica încăpere în care intrară era plină de lume și aerul era irespirabil. După răcoarea de afară, Victoriei aproape că-i veni rău. În afara socrilor Mariei, a părinților ei, mai erau de față și nepoți și nepoate. Era chiar și un bebeluș de vreo șase luni care scâncea în brațele unei tinere femei.

Michael își croi drum cu un pas hotărât. Aflată în spatele lui, Victoria observă mai bine camera în care se aflau și în mijlocul căreia trona un pat imens. Între o mulțime de perne, biata Maria abia dacă reușea să răspundă încurajărilor soțului ei, a cărui față crispată exprima toată îngrijorarea lui.

După ce-l salută, Michael deschise geanta cu care venise și scoase un bec mult mai puternic decât cel ce lumina încăperea.

– Numai de n-ar sări siguranțele, îi zise el Victoriei ridicând brațele spre tavan ca să-l înlocuiască.

– Ce ne facem dacă sar?

– N-o să avem decât să căutăm niște lumânări. N-ar fi pentru prima oară.

Cu un gest discret, îi făcu semn Katerinei să se apropie, apoi se întoarse spre Victoria.

– O să-ți arate unde să te speli pe mâini.

Obişnuită cât de cât cu principiile de igienă ale străinilor, Katerina făcuse tot posibilul să urmeze

instrucțiunile lui Michael. Ligheanul pe care Victoria îl găsi în bucătărie era perfect curat, ca și prosopul pus alături.

— Este apă fiartă, o anunță cu mândrie fata arătându-i o oală mare pusă pe aragaz.

Câteva clipe mai târziu, îmbrăcată cu un halat prea mare pentru ea, cu mănuși de cauciuc și cu mască, Victoria aștepta lângă pat ca Michael să se întoarcă la rândul lui de la bucătărie. Niciodată de la sosirea ei în sat nu-și dorise atât de mult să fi putut să vorbească limba greacă.

Soțul Mariei dispăru în camera alăturată, astfel încât acum se afla singură cu femeia care se chinuia să nască și turba de furie că nu era în stare să-i adreseze cuvinte încurajatoare.

Dar biata Maria nu remarca nimic din toate astea. Întinsă în patul ei, cu ochii închiși, părea istovită.

— Totul este gata?

Victoria tresări. În spatele ei, Michael tocmai închisese ușa.

— Gata? Oh! Scuză-mă, eu...

— N-ai pregătit instrumentele? Unde îți este gândul?...

— Nicăieri... Eu...

— Credeam că ai lucrat în obstetrică. Trebuia doar să întinzi pânza albă și să așezi instrumentele.

Cu un ton exasperat, adăugă:

– Nu înțelegi că n-avem timp de pierdut?

Privirile li se întâlneau pe deasupra măștilor chirurgicale și Michael întoarse capul. Poate că ea nu practicasese acest gen de intervenții de mai mulți ani și ar fi trebuit să-i explice ce are de făcut?

– Nu-i nimic, reluă el pe un ton mai blând. Am să mă ocup eu.

Încordat la maximum, se întreba dacă Victoria își dădea seama cât de importante erau orele ce vor urma. În sat, toată lumea știa că Maria fusese la el la dispensar pentru consultație și dacă s-ar întâmpla o nenorocire să piardă copilul, vina i se va atribui în întregime.

Respiră adânc, încercă să-și golească mintea de alte gânduri și să se gândească doar la Maria. Primul lucru de făcut era să-i administreze un anestezic pentru a-i calma durerile, ceea ce îi va permite mai apoi să se concentreze asupra unei nașteri ce se anunța lentă și dificilă.

Timpul părea să se fi oprit în loc și hărmălaia discuțiilor din încăperea alăturată se calmă ca prin farmec. Nu mai exista parcă decât cămăruța supraîncălzită, tânăra mamă epuizată care încerca să-și adune ultimele puteri pentru nașterea copilului și o minunată complicitate care-i unise brusc pe Victoria și pe Michael.

Incapabilă să-și stăpânească emoțiile, Victoria simți lacrimile umplându-i ochii când îl văzu pe Michael

apucând bebelușul cu mâinile lui mari și pricepute, dând dovadă de o blândețe pe care nu i-o arătase până acum.

Băiețelul, ușor cianozat, părea la fel de slăbit ca și mama lui. Acum conta fiecare secundă. Dar în sfârșit, strigătul izbucni și nici unul nici celălalt nu încercă să-și ascundă bucuria.

Un zâmbet radios lumina chipul lui Michael când se întoarse spre ea.

– Ai grijă de el până mă ocup de mama sa, zise el întinzându-i bebelușul.

Victoria luă un scutec, înveli copilul și verifică dacă fusese bine legat cordonul ombilical. Scâncetele micuțului care se zbătea în brațele ei îi povocă un râs eliberator. Reușiseră!

Maria încerca deja să se ridice, dar era încă prea obosită. Căzu din nou pe perne și-i puse lui Michael o întrebare al cărei răspuns îi transfigură chipul emaciat.

– Cred că este încântată că are un băiat, îi șopti Michael. Dă-i-l în brațe, îl merită.

În timp ce Victoria îl puneă cu delicatețe în brațele tinerei mame, ușa se deschise brusc și intră soțul, a cărui nerăbdare nu mai putea fi stăpânită. Chiuind de bucurie, se repezi spre soția lui pe care o acoperi cu sărutări înainte de a se apleca, neîncrezător și stângaci, spre copilul lui.

În vreme ce restul familiei se înghesuia în pragul ușii, bărbatul o îmbrățișă pe Victoria cu căldură și-l strânse pe Michael cu putere în brațe, mulțumindu-le neîncetat, cu o volubilitate nestăpânită.

În clipa aceasta magică, aveau amândoi impresia că fac parte din familie și Victoria reuși chiar să comunice, răspunzând în engleză la întrebări puse în greacă fără să se gândească nici o clipă că nimeni n-o înțelegea.

După ce primele momente de emoție trecură, Michael îi scoase pe toți din încăpere ca să termine de făcut toaleta tinerei lăuze.

– Trebuie să curăț copilul? întrebă Victoria, când Maria se odihnea deja în patul curat, schimbat.

– Nu, sarcina aceasta îi revine bunicii. Copilul se simte foarte bine și este preferabil să le respectăm tradițiile. Este născut la Idras și-și va petrece probabil o mare parte din viață aici.

Plină de entuziasm, Victoria i-ar fi plăcut să rămână mai mult aici, dar nu mai aveau nici un motiv să-și prelungească șederea. După ce-și adunară instrumentele, întreaga familie îi însoți până la poartă, luându-și îndelung la revedere de la ei.

– Am petrecut cea mai frumoasă noapte din viața mea, murmură Victoria urcându-se în mașină.

– Adevărat?

– Da, n-aș fi vrut s-o pierd pentru nimic în lume... Dar... crezi că Maria și-a dat seama ce noroc a avut?

– Nu cred. Sunt chiar sigur că toată lumea ar fi preferat-o pe moașă.

– Bătrâna vrăjitoare pe care am întâlnit-o la sosire?

La această amintire, Victoria se înfiroă.

– Ce oroare! Preț de o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva m-a blesemat!

Michael schiță un zâmbet amuzat. Primele licăriri ale zorilor luminau cerul și spre surprinderea Victoriei, el trecu de poarta vilei și merse până la virajul următor care domina faleza.

– Priveliștea de la răsăritul soarelui este minunată de aici, zise el oprind motorul.

Deschise portiera, apoi se întoarse spre ea.

– Nu vii?

Victoria șovăi. După această noapte istovitoare, nu știa cum va face față unei emoții suplimentare. Pentru că a privi răsăritul soarelui de la fereastra camerei ei era un lucru, și a-l admira dintr-un loc de o frumusețe sălbatică, alături de un bărbat a cărui particularitate era aceea de a o tulbura era altceva.

Totuși, Victoria nu avu puterea să refuze și-l urmă pe poteca abruptă a falezei. Valea era cufundată încă în întuneric. Victoria era atât de aproape de el încât brațele li se atingeau. Primele raze de soare străpunseră cerul din spatele munților ale căror creste se colorară în purpuriu, de parcă s-ar fi aprins un rug uriaș.

– Ce minunăție!

Vocea Victoriei era doar o șoptă, ca și cum s-ar fi temut ca vorbele ei să nu distrugă măreția spectacolului.

Degetele lui Michael le atinseră pe ale ei, apoi mâna lui caldă i le cuprinsesă cu totul. Neliniștită, Victoria își simți pulsul accelerându-se.

– Vii adeseori aici în zori? bâigui ea.

Răspunsul lui Michael veni odată cu un hohot de râs.

– Nu obișnuiesc să mă trezesc atât de devreme.

Redeveni serios și continuă:

– Dar mi s-a întâmplat de vreo două-trei ori să fiu treaz și am coborât aici... ca în noaptea în care Zeta nu s-a întors acasă.

Victoria rămase tăcută. I se părea că noaptea aceasta aparținea unor vremuri îndepărtate, când singura ei dorință era să plece din Idras pe când astăzi se înfiora numai la gândul de a părăsi acești munți. Și totuși... nu era oare mai înțelept să înceapă să se gândească la posibilitatea unei plecări?

O adiere de aer rece o făcu să tremure ceea ce nu scăpă atenției lui Michael.

– Tremuri? murmură el cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

– Îmi este... un pic frig.

– Cred că este timpul să mergem la culcare.

În timp ce vorbea, o conducea spre mașină și o ținea strâns lângă el, ca pentru a-i transmite căldura lui. Victoria

era atât de tulburată încât era incapabilă să reacționeze. Când în sfârșit ajunseră la vilă, pinii răsunau de ciripitul păsărelelor. Doar casa era încă adormită și calmă.

În vârful picioarelor, Victoria merse pe culoarul pustiu până la camera Zetei, unde fata dormea buștean. La fel ca și Elizabeth, pe care evenimentele de peste noapte păreau să n-o fi tulburat deloc.

– Totul e-n regulă?

Vocea gravă a lui Michael răsună în spatele ei.

– Da, slavă Domnului.

– Vrei să bei ceva înainte să te duci la culcare?

– Nu, nu, nu-mi este sete.

Cu palma în dreptul gurii, își înăbuși cu greu un căscat. În lumina palidă a zorilor, se priviră cu intensitate și încordarea dintre ei era la fel ca în grădina familiei Pemberton, cu câteva nopți înainte.

Dar în dimineașa aceasta, totul era altfel.

Miresmele delicate ale nopții se risipiseră și Victoria nu mai era îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de mătase a ei. În dimineața aceasta, era îmbrăcată în blugi, ochii îi erau încercănați și părul ciufulit. Iar mințile lor nu mai erau încetoșate de aburii alcoolului.

Totuși, intuiția îi spunea că nimic nu se schimbase și că singura dorință a lui Michael era s-o sărute.

Când o trase violent spre el, Victoria nu-i opuse nici o rezistență. Își abandona buzele sărutului lui și preț de o clipă, visă să se lase condusă în camera lui.

Apoi, la fel ca și în grădina Laurei, totul încremeni. El se îndepărtă ușor și-i adresă un zâmbet care o făcu să se înfioare.

— A fost felul meu de a-ți mulțumi, zise el fără să-și desprindă privirea de a ei. Sper că ți-a plăcut, la fel cum mi-a plăcut și mie.

Cu inima bătându-i nebunește, Victoria abia se abținu să-i spună că acest sărut însemnase pentru ea mult mai mult decât o simplă mulțumire.

În ciuda oboselii cumplite pe care o resimțea, adormi destul de greu și când în sfârșit o cuprinse somnul, hotărârea ei era luată. Va pleca din Idras.

*

* *

Când se trezi, fu fericită să constate că era la fel de hotărâtă. Ar fi fost atât de ușor să renunțe, să pretindă că noaptea trecută fusese prea epuizată ca să gândească limpede.

După ce servi micul dejun și-i făcu toaleta Elizabethiei, porni în căutarea lui Michael pe care-l găsi la bucătărie, într-o discuție aprinsă cu Katerina. Zărind-o, el îi zâmbi și-și abandonă interlocutoarea.

— Voiai să-mi vorbești?

— Da, te rog... După ce termini cu Katerina.

— Am terminat. Mi-a spus că sora ei și copilul se simt excelent.

– Formidabil!

Cu inima strânsă, îl urmă până în salon și se așază pe brațul unui fotoliu. Acum că sosise momentul să-i spună despre plecarea ei, apăreau regretele și trebui să facă un efort imens ca să poată vorbi.

– Vrei să pleci? o întrerupse el imediat. Dar este o prostie! Elizabeth nu este încă refăcută și cea mai mică greșeală i-ar putea provoca o recădere. Ar trebui totuși să știi asta!

– Are nevoie doar de odihnă și de medicamente.

– Are nevoie de mult mai mult de atât. N-a făcut încă niciodată un duș fără ajutor și...

– N-am spus că voi pleca astăzi, protestă ea.

Michael păru să nici n-o audă.

– În plus, are nevoie lângă ea de cineva cu autoritate și Katerina nu este cea care să poată să-i reziste. Gândește-te numai cum a reușit să mă convingă s-o duc la Knosos...

– Pe vremea aceea, nu știai că este atât de bolnavă. Sunt sigură că de acum nu vei mai ceda atât de ușor.

– Dar cum crezi că voi putea avea grijă de ea, așa cum ai tu? Văzând-o că tace, adăugă pe un ton victorios:

– Vezi! Vreau să rămâi până când va fi destul de puternică încât să se poată întoarce în Anglia... ceea ce nu va dura prea mult timp... și atunci, vei putea pleca împreună cu ea. Este ordinul doctorului!

Victoria îl privi și protestele i se topiră pe buze. Își dorise sincer să plece, dar „înfrângerea” ei de acum, departe de a o dezamăgi, îi provocă o plăcere pe care și-o înăbuși fără să îndrăznească s-o analizeze.

Capitolul 9

Cu ajutorul ei, doamna Jewson începuse să facă vreo câțiva pași, încă șovăitor. Tocmai traversase culoarul și se lăsase să cadă, obosită, pe un fotoliu instalat lângă fereastră.

– Așază-te o clipă, îi zise ea Victoriei cu o expresie ciudată în ochi. Vreau să-ți vorbesc.

Uimită de tonul autoritar al bătrânei doamne, se așază pe marginea patului.

– M-am gândit bine, vreau să plec.

– Să plecați? Vreți să spuneți la vila dumneavoastră?

– Nu. Vreau să mă întorc la Londra, acasă.

Preț de o clipă, Victoria fu prea uluită ca să reacționeze:

– Am crezut că vreți să stați până la sfârșitul vacanței...

– M-am răzgândit.

– Nu sunt sigură că Michael va fi de acord dar, oricum, puteți să-l întrebați...

– Sunt mai bolnavă și mai obosită dacă stau numai la pat și nu fac nimic. Asta nu înseamnă că nu vă sunt recunoscătoare amândurora, se grăbi să adauge Elizabeth. Numai că am ajuns în stadiul în care simt că trebuie să plec. Înțelegi ce vreau să spun?

– Oh!... da, dar...

– La Londra, voi putea să-mi primesc prietenii în vizită și să duc o viață mai distractivă.

Își dădu capul pe spate și-și cufundă privirea în ochii limpezi ai Victoriei.

– Vreți... vreți să-l întreb eu pe Micahel dacă puteți pleca?

– Nu. Îl voi anunța chiar eu, fie că o să-i placă sau nu.

Elizabeth se opri să-și tragă răsuflarea, apoi spuse zâmbind:

– Știu că vei avea grijă de mine în timpul călătoriei. Fără tine, n-aș fi în stare să călătoresc.

Plecându-și privirea, Victoria își ascunse în spatele genelor lungi adevăratele sentimente. Nu mai departe decât ieri dorea să plece, dar acum, când acest lucru devenea realitate...

Fu obligată să mintă.

– Voi fi foarte bucuroasă să vă însoțesc, doamnă Jewson, cu asentimentul lui Michael, firește.

– Și dacă refuză să te lase să pleci?

Conștientă de întorsătura neplăcută a unei discuții ce-i scăpa de sub control, Victoria făcu un efort să nu se trădeze.

– Vom vorbi despre toate astea la timpul potrivit, zise ea pe un ton ferm. Acum, o să vă ajut să faceți un duș.

Schițând un zâmbet, Elizabeth păru să accepte să abandoneze subiectul, dar când Michael veni să le vadă, primele ei cuvinte fură despre planul pe care și-l făcuse. El ascultă răbdător, fără să zică nimic. Apoi vorbi cât se poate de calm:

– N-ar trebui să fii atât de grăbită, Elizabeth. De ce nu aștepți până vom pleca și noi, Zeta și cu mine? N-o să mai dureze mult.

– Vreau să mă întorc acasă, acum.

Michael se așeză la rândul lui pe marginea patului și o privi pe Elizabeth, ai cărei obraji erau încă foarte palizi.

– Ai vorbit despre asta cu Victoria?

Ea încuviință, având grijă să-i evite privirea.

– Și?

– N-a fost de acord.

– Nu este de mirare.

– Dar, Michael, protestă ea, nu a făcut asta pentru că ar crede că nu sunt în stare să călătoresc singură. Cred că mai degrabă n-are nici un chef să plece acum din Creta. La urma urmei, acest sejur forțat n-a fost decât o prelungire a vacanței ei, deoarece cred că n-am fost un bolnav prea deranjant. Până astăzi, adăugă ea cu un zâmbet complice.

Michael se ridică și se apropie de fereastra lângă care era fotoliul Elizabeth. Zări pe peluza din grădină un aspersor care răspândea într-un vârtej mii de picături scânteietoare.

– Nu exagera, Elizabeth. Eu n-am impresia că este fericită aici.

– Glumești, Michael! Dimpotrivă. Este foarte fericită. Dar nu ne aflăm aici ca să vorbim despre ea. O să-mi dai sau nu voie să plec? Toată vorbăria asta nu-mi face bine și apoi, oricum, hotărârea ta nu mă va face să mă răzgândesc.

– Mă șantajezi?

– Nu. Vreau să știi ce gândesc.

Brusc, Michael avu sentimentul neplăcut că este încolțit. De ce nu-l prevenise Victoria despre gândurile pacientei sale?

– Nu pot să-ți dau un răspuns fără să mă gândesc, spuse el în sfârșit. Și din moment ce se pare că hotărârea mea tot nu va schimba nimic, cred că n-o să te superi dacă aștepti până după-amiază.

Oftatul bătrânei doamne îi dădu impresia că aceasta nu-și mai dorea să-l înfrunte.

– Mă tem atât de tare că, dacă te gândești prea mult, vei refuza să-mi dai acordul, mărturisi ea. Din acest motiv te-am luat repede. M-ar întrista foarte mult dacă ar trebui să plec fără binecuvântarea ta, dar vreau să mă întorc acasă, Michael. Te rog, nu fi neînduplecat cu mine!

– Iarăși mă șantajezi!

Cu un zâmbet cald, puse o mână pe umărul Elizabethei, apoi ieși din cameră plecând în căutarea Victoriei.

Aceasta era în bucătărie, ocupată cu spălatul câtorva servete și năvala lui Michael fu atât de bruscă încât tresări, storpind pardoseala cu spumă.

– De ce nu mi-ai spus că vrea să plece? Nu crezi că una din datoriile unei infirmiere este să-l informeze pe medic despre dorințele pacienților săi? Dacă aș fi știut, mi-aș fi putut pregăti răspunsul.

Stânjenită, Victoria simți că roșește. Cu toate acestea, ripostă destul de vehement:

– Dacă vrei să știi, mi-a cerut să nu-ți spun. A zis că-ți spune personal. Părea că nu mai dorește să facem planuri fără știrea ei.

– Oh! Înțeleg... Sper totuși că nu vei refuza să vorbești cu mine. Părerea ta mă interesează, închipuiți.

De la anunțul Elizabethei că vrea să plece, Victoria nu încetase să se gândească la modul cum să procedeze, fără să reușească totuși să găsească o soluție. Lucrul cel mai rău în toată această poveste era faptul că, în loc să se gândească la sănătatea pacientei ei, își asculta propriile sentimente. Ceea ce n-o ajuta deloc să ia o hotărâre. Trebuia oare să mai rămână încă două săptămâni la vilă... sau să termine mai repede cu povestea asta?

Fără îndoială, a doua soluție era cea mai înțeleaptă, dar dorea oare să fie înțeleaptă?

– Pentru Dumnezeu, Victoria, ce se întâmplă? Nu s-ar putea spune că îmi ești de mare ajutor!

– Îmi pare rău. Nu... nu știu ce să-ți răspund.

– De obicei, eziți mai puțin să-ți spui părerea!

Auzindu-i tonul ironic, își recăpătă siguranța de sine.

– Este pentru prima oară când îmi ceri părerea și te miri?

Îl privea, furioasă.

– Cred sincer că doamna Jewson poate suporta călătoria dacă este supravegheată. Nu este un drum atât de lung. Pe de altă parte însă, sunt convinsă că mai multă odihnă i-ar fi salutară, în cazul în care această inactivitate n-o apasă prea mult.

– Mulțumesc foarte mult! Eu nu m-aș fi gândit, o ironiză el. Problema este că ne-am întors de unde am plecat. Va trebui să mă descurc singur.

Oftă prelung și se îndepărtă.

– Cobor la dispensar să văd dacă este cineva, îi aruncă el peste umăr. Când mă voi întoarce, voi lua o hotărâre.

Ușa se închise în urma lui și Victoria, îngândurată, se întoarse la treabă. Ce va hotărî oare? Dacă va refuza să-i dea încuviințarea, doamna Jewson va trece peste interdicția lui?

În timp ce întindea șervetele spălate în grădină, fu obligată să recunoască faptul că aștepta verdictul cu aceeași nerăbdare ca Elizabeth și nu-și ascunse surprinderea când, mai târziu, află că Zeta nu numai că era la curent cu planul plecării, dar se și opunea cu înverșunare.

Putea citi în ochii adolescenței reproșul.

– O să-mi lipsești, spuse fata.

Un fel de reținere o împiedică să continue.

Victoria notă cu îngrijorare că vorbea ca și cum hotărârea era deja luată.

– Credeam că în inima ta nu mai este loc pentru nimeni, în afară de Andreas... și Mike, firește.

– Ei bine, te înșeli. O ador pe Elizabeth, dar sinceră să fiu nu mai este prea tânără. Era atât de minunat să fii și tu în casă. Și îți jur că nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. Fără intervenția ta, Michael n-ar fi cedat.

– Nu uita că în curând va trebui să te întorci în Anglia. Poate că nu este o idee prea bună să te dedici trup și suflet acestei povești cu Andreas.

Expresia bosumflată a Zetei îi dădu de înțeles că era inutil să discute acest subiect și, cu strângere de inimă, pricepu să nu era treaba ei.

Se întoarse în grădină și adună șervetele. Soarele după-amiezii era atât de fierbinte încât fu bucuroasă să

regăsească răcoarea din casă. Tocmai intrase în salon când pe pietrișul de pe alee se auziră pași grăbiți, urmați de intrarea grăbită a lui Michael.

– Ești ocupată?

– N... nu. Doamna Jewson își face siesta și mă întrebam dacă trebuie să încep să fac bagajele.

– Nu-i nici o grabă. Am hotărât s-o las să plece, dar peste trei zile.

– Oh!

Victoria se strădui să pară entuziasmată.

– Este o idee foarte bună...

– Mă bucur că ești de acord. Dar nu pentru asta am urcat până aici. Vreau să vii cu mine până-n sat.. imediat. Ți amintești de Nana, fetița pe care am încercat s-o vaccinez contra febrei tifoide?

– Bineînțeles. Este bolnavă?

– Așa se pare. Mama ei vrea s-o examinez, dar nu se simte atât de bine încât să vină la dispensar și voi fi obligat să mă duc acasă la ea. M-am gândit că ar fi o idee bună să vii cu mine. Altfel, fetiței s-ar putea să-i fie frică de mine.

Victoria încuviință cu un semn din cap.

– De acord. Să pun la loc șervetele astea și sunt gata.

Când se întoarse, motorul mașinii era deja pornit. Străbătura repede drumul scurt care ducea în sat, apoi se opriră pe o alee îngustă din fața bisericii. Căsuțele care în

cea mai mare parte fuseseră zugrăvite recent cu var alb scânteiau în soarele dogoritor. Fără să spună un cuvânt, Michael opri în fața uneia dintre ele, protejată de căldură de umbra unui copac cu flori stacojii.

Poarta se deschise imediat și tânăra femeie pe care Victoria o recunoscuse, îi întâmpină. În ciuda palorii ei și a îngrijorării evidente, le adresează un zâmbet cald, după care-l bombardă pe Michael cu o ploaie de cuvinte. Acesta o întrerupse, îi spuse ceva, după care ea răspunse doar la întrebările lui. Apoi se întoarse spre Victoria și-i traduse discuția.

— Nu are poftă de mâncare, o doare capul, este apatică. Tușește, are febră. Poate să fie orice. Vino, să mergem să vedem.

După ce traversară sufrageria de o curățenie impecabilă, intrară în vârful picioarelor în camera în care domnea o căldură sufocantă. În semiobscuritate, zăriră într-un colț patul Nanei. Părul ei negru era răspândit pe pernă și părea minusculă în mijlocul cuverturii multicolore pe care o pusese mama ei.

Deschise încetișor ochii, privindu-i cu o curiozitate care se transformă curând în spaimă când îl recunoscuse pe Michael.

Cu un zâmbet liniștitor, îi șopti câteva cuvinte în grecește, apoi scoase termometrul pe care i-l întinse Victoriei.

– Te las pe tine.

Fetița nu opuse nici o rezistență.

– Treizeci și nouă, zise Victoria.

– Hmm!

Expresia lui rămânea absolut impenetrabilă.

– Trebuie s-o examinez.

Cu gesturi de o mare blândețe, Victoria desfăcu ușor cămașa de noapte a copilei. Prea bolnavă ca să mai protesteze, Nana nu reacționează, dar în privirea ei se putea citi teama. Michael nici măcar nu trebui s-o atingă.

Pe piept și pe abdomen se întindeau pete roșiatice suficient de evidente încât să poată fi văzute dintr-o privire.

– Acoper-o.

Mama fetei, care în tot acest timp rămăsese retrasă, le făcu semn s-o urmeze în sufragerie. Cu ochii în lacrimi, închise ușa în urma ei și Victoria, cu un gest impulsiv de compasiune, își puse mâna pe brațul ei.

– Presupun că te-ai gândit la un diagnostic, murmură aproape în șoptă Michael.

– Este pentru prima oară când văd un asemenea caz...

Continuă apoi cu voce scăzută:

– Seamănă cu febra tifoidă.

– Mă tem că, din păcate, ai dreptate.

– Există vreo speranță ca epidemia să fie oprită?

– Numai prin vaccinare, ceea ce va fi foarte greu.

Victoria îi aruncă o privire înțelegătoare mamei copilei, care-i ascultase cu o expresie îngrijorată în privire. Când Michael îi explică faptul că fetița ei va trebui transportată la spital, izbucni în plâns. Își regăsi însă destul de repede calmul și astfel putu să-i dea primele indicații înainte să ajungă la mașină.

– Doctorul din Heraklion va trebui să se ocupe de transport, îi explică el Victoriei mergând înaintea ei pe alee. Dar cred că nu se va supăra dacă mă voi ocupa de vaccinare în locul lui. Ți dai seama că va trebui să vaccinăm tot satul?

– Crezi că vor refuza?

– Nu toți. Cei mai în vârstă, cu siguranță. Cei mai tineri au fost deja vaccinați, cum sunt mama Nanei și Katerina noastră.

Când îl asculta vorbind, Victoriei îi venea greu să creadă în plecarea ei. Nu-i mai rămăseseră decât trei zile! Trei zile care vor trece cu viteza fulgerului.

Dar dacă Michael se gândea și el la aceste ultime zile, o făcea dintr-un cu totul alt punct de vedere.

– Vreau să mă ajuți, îi spuse el când intrară pe aleea umbroasă a vilei. Nu cred că vor veni mulți oameni la dispensar și fără îndoială va trebui să mergem la câmp să-i căutăm pe unii. Nu va fi ușor, ți-am mai spus, va fi nevoie de mult timp.

– Dar doamna Jewson? obiectă Victoria. Am fost angajată ca să am grijă de ea! Poate că n-o să aprecieze faptul că va fi lăsată baltă...

– Îi voi spune ce se întâmplă. Sunt sigur că va înțelege. Opri motorul și oftă prelung, a descurajare.

– Dacă se simte atât de bine încât vrea să se întoarcă în Anglia, va putea rămâne câteva ore pe zi singură. În ceea ce te privește, vreau să te schimbi și să faci un duș. Nu trebuie neglijată nici o precauție.

– Presupun că Zeta nu riscă nimic?

– I-am spus să-și facă rapelul în urmă cu puțin timp. Dar prefer totuși să stea departe de sat.

– De fapt, nici nu se duce prea des acolo.

– Numai atunci când vrea să-și cumpere ciocolată!

Își recăpătase zâmbetul. Dispăru rapid pentru a-i face o vizită Elizabethiei și a-i da răspunsul pe care aceasta îl aștepta încă de dimineață.

– Îți mulțumesc că ai fost atât de înțelegător, Michael. Acum, nu-mi mai pasă dacă mai trebuie să aștept trei zile.

Bucuroasă de verdict, bătrâna doamnă nu făcu nici o obiecție la cererea lui și jură că va putea să se descurce singură până la plecare. Dar Victoria, stânjenită la gândul că-și abandona prea mult timp pacienta, făcu tot ce-i stătea în putere ca să rămână cât mai mult timp la vilă, profitând de aceste clipe pentru a începe să facă bagajele.

Restul timpului și-l petrecea în sat și pe câmpurile cultivate din jur, unde discuta la nesfârșit cu țăranii pentru a-i convinge să se lase vaccinați. În acest ritm infernal de muncă, ultima zi sosi foarte repede.

Era în mijlocul unei pășuni, copleșită de arșița soarelui și curățând brațul unui tânăr cioban pentru a-i face vaccinul, când o cuprinse un val de melancolie. Era ultimul act medical pe care-l îndeplinea în Creta și de asemenea, ultima oară când lucra alături de Michael.

– Îți mulțumesc pentru tot, îi zise el în timp ce se întorceau la vilă. Mi-ai fost de un mare ajutor.

– Mi-a făcut plăcere.

Cu o mână obosită, își șterse picăturile de sudoare de pe frunte.

– Du-te și fă o baie bună, o sfătui Michael. Și pune-ți o rochie frumoasă. Ai să vezi că te vei simți mai bine.

Victoria izbucni într-un râs cristalin. Nici nu îndrăznea să-și închipuie în ce hal o fi arătând.

– Sunt de acord să fac o baie, dar nu văd nici un motiv să mă îmbrac elegant...

– Nu? Poate că am uitat să-ți spun că te invit la cină... o masă de adio, într-un fel. Grăbește-te, îți acord o oră.

Capitolul 10

Victoria era gata. Aruncă o ultimă privire în oglindă și fu cuprinsă de îndoieli că alege rochia potrivită. Cum deja își aranjase totul în valize, o luase pe cea care rămăsese agățată în șifonier. Era de un bleu pal, cu un decolteu asimetric care-i dezvelea un umăr, ceea ce-i dădea un farmec de necontestat.

– Arăți perfect, o liniști Zeta. Sunt o mulțime de turiști în Heraklion, și cu siguranță Mike te va duce la un restaurant foarte elegant.

– Mă tem că tu vei fi nevoită să stai până târziu „de gardă”.

– Nici o problemă.

Fata zâmbi încântată, un zâmbet care Victoriei nu-i fu greu să-l interpreteze.

Fără îndoială că îi va telefona lui Andreas... și poate chiar îl va chema la vilă. Dar astăzi, Victoriei nu-i mai păsa

de toate astea. Povestea de dragoste a Zetei n-o mai privea și în orice caz nu voia să-și strice seara cu discuții inutile.

Seara aceasta îi aparținea și avea de gând să savureze fiecare clipă. Michael o invitase doar ca să-i mulțumească pentru ajutorul acordat, știa asta, dar nu-i păsa. În orele care vor urma, va fi fericită. Cu orice preț!

Michael o aștepta pe verandă, întâmpinând-o cu o privire mai elocventă decât toate cuvintele. Cu obraji în flăcări, ea își feri privirea.

— Ești... încântătoare.

— Mulțumesc.

Cu un râs ușor un pic cam forțat, își ridică ochii imenși spre el.

Michael se dădu la o parte ca s-o lase să treacă și să coboare treptele peronului. Doar după câteva minute, mașina intră sub pinii înmiresmați ai aleii. În timp ce mergeau pe șoseaua întortocheată, soarele alunecă în spatele munților, învăluindu-i în reflexe purpurii și cufundând câmpia într-o penumbră misterioasă. În preajma ogoarelor cultivate, căldura după-amiezii părea să fi înțetit parfumul intens al lavandei și rozmarinului.

După ce ieșiră însă dintre dealuri, farmecul se risipi și miresmele plăcute lăsară locul mirosului de benzină. Circulația era atât de aglomerată în Heraklion, încât Michael ajunsese cu greu în cartierele orașului vechi și găsi un loc de parcare abia la vreo sută de metri de restaurant.

– Vom cina afară. Am rezervat o masă în grădină. Sper să-ți placă.

Când îi deschise ușa, Victoria rămase fără glas. Din spatele unor imense uși de sticlă răsărea un decor de poveste. Felinare atârinate de crengile de măslin împrăștiu peste mesele risipite pe sub copaci o lumină aurie la fel de romantică precum lumina lumânărilor. Ascunse prin boschetele de iasomie, difuzoare invizibile transmiteau o muzică discretă de pian.

Un chelner îi conduse la masa lor. Victoria era parcă într-un vis. Deasupra capetelor lor ramurile unei iedere cădeau în cascadă.

Michael îi întinse meniul decorat cu gravuri fine.

– Ce ai vrea să mănânci? Ți recomand o musaca... este o mâncare tradițională cum n-o să mai mănânci în altă parte.

– Te las să alegi, răspunse veselă Victoria. Cunoști mai bine decât mine bucătăria grecească. Și apoi, de cele mai multe ori nu-mi place să știu ce mănânc.

Totul i se părea minunat și refuză să se gândească la ziua de mâine, când va trebui să părăsească această insulă fermecată și să se întoarcă în încetoșata Anglie.

Michael fu acela care-i reaminti, la sfârșitul acestei cine magice.

– Ce vei face după ce te vei întoarce? o întrebă el când ușile restaurantului se închiseră în urma lor.

Mergeau unul lângă altul, atingându-și brațele din când în când și Victoria trebui să facă un efort ca să-și pună ordine în gânduri.

– Voi locui la părinții mei câteva zile, până voi lua legătura cu o agenție ca să-mi găsesc un nou loc de muncă.

– Presupun că speri să găsești unul mai greu, murmură el făcându-i ironic cu ochiul.

– Este adevărat că mi-ar plăcea să fac ceva unde să-mi pot folosi toate cunoștințele.

– Problema este că nu vei avea probabil prea multe de ales.

– Pot oricând să refuz ce nu-mi place, chiar dacă n-am făcut asta până acum.

– Nu mă miră, comentă visător Michael. Nu mi te închipui spunând nu cuiva. Te-ar împiedica firește conștiința profesională.

– Îți bați joc de mine.

– În nici un caz. Ți-am admirat mult devotamentul în decursul ultimelor săptămâni, chiar dacă adeseori te-am luat cam tare. Și dacă într-o zi vei avea nevoie de referințe, să nu eziți să vii să mi le ceri.

Se întrerupse și începu să râdă.

– Cum naiba am ajuns să vorbim despre lucruri atât de serioase?

Ea se strădui să râdă împreună cu el, dar avea inima frântă, își dădea seama că Michael nu văzuse niciodată în

ea altceva decât o infirmieră care are de îndeplinit o sarcină și speranțele ridicole pe care se încăpățănase să le nutrească se evaporau cu brutalitate. Își reținu un oftat și se strecură lângă el în mașină, cu mâinile crispate pe poșetă, ca să nu se vadă că tremură.

– Presupun că și tu vei fi fericit să pleci din Idras ca să-ți începi munca la noul spital, spuse ea ca să rupă tăcerea stânjenitoare.

– Nici nu știi câtă dreptate ai. Aș da orice să pot pleca mâine cu voi.

– Și de ce n-o faci? Din cauza Zetei?

– Da. Am fost deja destul de dur cu ea și nu mă pot hotărî s-o despart de Andreas cu două săptămâni mai înainte decât era prevăzut. Ea știe când trebuie să plecăm și nu cred că m-ar ierta dacă am pleca imediat.

– Înțeleg.

Tocmai ieșiseră de pe șoseaua principală și se îndreptau spre dealuri. Cu privirea ațintită spre asfaltul luminat de faruri, Michael se închise într-o tăcere pe care Victoria nu mai încercă s-o rupă de data asta. Tulburată de prezența lui atât de apropiată, se strădui să-și îndrepte atenția spre munții pe care-i urca pentru ultima oară.

Era aproape miezul nopții când ajunseră la Idras, dar în casele din jur erau încă multe lumini aprinse și din mica încălzire a singurei cafenele din sat se auzeau râsete. Era greu să crezi că localnicii trăiau sub amenințarea reală a unei grave epidemii.

Brusc, Michael încetini. De obicei, mergea întotdeauna repede și Victoria se miră de prudența lui. În mașină, atmosfera devenise dintr-o dată apăsătoare și ea își împreună mâinile în poală.

În clipa următoare, el opri mașina la câțiva metri de intrarea vilei.

– Victoria... începu el cu o voce răgușită.

Cu mâinile crispate pe volan, se întoarse spre ea cu o bruschete ce o făcu să tresară.

– Vreau să te sărut încă de înainte de cină... Erai atât de frumoasă în lumina lumânărilor...

Dorința lui se potrivea atât de bine cu a ei încât nu putu să-i reziste. Închise ochii și se abandonează cu toată ființa îmbrățișării brațelor lui Michael.

– Este sfârșitul ideal al unei seri delicioase, zise el îndepărtându-se în sfârșit. Mulțumesc, Victoria, mulțumesc pentru tot.

Ea știa că sărutul lui nu însemna nimic în plus și refuza să fie atât de proastă încât să-și închipuie altceva. Dar în ciuda hotărârilor ei, își dădu seama cu groază că era gata să izbucnească în plâns.

Cu un nod în gât, îl împinse ușor, cu stângăcie.

– Este... este foarte târziu. Ar trebui să mergem acasă.

– Ai dreptate.

Cu un gest sec, demară și curând clădirea albă a vilei apărău în lumina farurilor. În fața intrării era parcată o mașinuță galbenă devenită deja familiară în ultimele două săptămâni.

– S-ar zice că Zeta are un oaspete, bombăni Michael cu un aer întunecat.

– Ar fi trebuit să bănuiești că așa va fi.

– S-ar putea, dar n-am nici un chef să-l văd la ora asta!

Opri motorul și ieși trântind cu putere portiera. Imediat, Victoria se apropie de el și-i tăie calea.

– Te rog, Michael, nu te enerva... N-o face chiar în ultima mea seară aici.

– O să fac tot posibilul. Dar dacă a îndrăznit cumva să...

– Au avut și alte ocazii.

– Poate, dar nu mă interesează. Ea nu trebuia să-l cheme fără permisiunea mea!

Ea ținu pasul cu el până ajunseră la verandă, pe sub ușile căreia se strecura o rază de lumină. Apoi intrară în salon.

Zeta și Andreas dormeau tandru înlănțuiți pe canapea. Victoria îl văzu pe Michael mai întâi descumpănit. Apoi inspiră adânc și se aplecă peste ei ca să-i trezească.

Prima care deschise ochii fu Zeta, care nu păru deloc stânjenită să-l vadă pe tatăl ei vitreg în fața ei.

– Oh! Voi erați? Ați petrecut bine?

– Da, mulțumesc.

Se vedea bine că Michael nu prea știa ce atitudine să adopte. Zeta se așează și se întinse căscând.

– Nu-mi place să fiu trezită așa, brusc. Victoria, ai vrea să ne faci un pic de cafea? I-ar face bine lui Andreas înainte să plece.

Trăsăturile lui Michael se crispară, dar nu-și lăsă furia să izbucnească.

– De ce ar trebui ca Victoria să vă facă o cafea? Sunteți destul de mari amândoi ca să v-o faceți singuri.

Aruncându-i o privire enigmatică lui Michael, Zeta se ridică, târându-l după ea și pe Andreas, care avea dificultăți cu trezitul.

– Bun, acum o să mă culc, sunt obosită, zise Victoria făcându-le semn cu mâna.

Tocmai se întinsese în pat când auzi plecând mașina lui Andreas. Rămase multă vreme trează, retrăind neîncetat în gând evenimentele care marcaseră ultimele săptămâni. Avea inima frântă la gândul că pleca din acest sat în care sosise într-o atât de proastă dispoziție. Nu voia să se întoarcă în Anglia, să-și regăsească viața banală care până la urmă o va face să uite magia ultimelor zile. După cum se va estompa și amintirea unui bărbat pe care nu-l va mai revedea niciodată.

Lacrimile prea mult timp reținute izbucniră și Victoria își ascunse fața în pernă. Rămase astfel, înecată în suferința ei și, până la urmă, epuizată, căzu într-un somn fără vise.

A doua zi dimineată trebui să se machieze pentru a șterge ravagiile de azi-noapte și nimeni nu-i remarcă ochii înroșiți de plâns.

Doamna Jewson făcea tot ce-i stătea în putere pentru a nu ceda enervării care o cuprinsese, în timp ce Michael părea închis în sine.

Cât o privea pe Zeta, era într-o dispoziție ucigătoare de când insistase să le însoțească la aeroport.

- Am oroare de despărțiri!
 - Va fi mult mai ușor acolo decât aici. Și dacă vrei, după aceea vom merge să facem o baie în mare.
 - Ești drăguț, dar n-am chef.
 - Încruntat, el o privi cu oarecare îngrijorare.
 - Nu prea îți stă în fire să refuzi o baie. Te simți bine?
 - Oh! Da... foarte bine. Doar că am chef să lenevesc un pic.
 - Vreau totuși să vii cu noi la Heraklion. O să-mi ții companie la întoarcere.
- Mirată, Zeta acceptă fără tragere de inimă. Niciodată până acum nu-i solicitase prezența cu o asemenea insistență.

Capitolul 11

— Să nu uiți să-mi dai adresa ta.

Rupând brusc tăcerea ce domnea în mașină, Michael o trezi din visele ei posomorâte.

— Adresa mea? De ce?

— Nu vrei să ți se trimită corespondența?

— Ce corespondență? Părinții mei știu că mă întorc astăzi și în afară de Cathy, nimeni nu știa că sunt la Idras.

— S-ar putea, dar prefer totuși s-o am, zise el pe un ton ferm. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

— Dacă ții neapărat...

În ciuda eforturilor de a părea detașată, Victoria se simțea cuprinsă de o tristețe cumplită. Nimeni însă nu părea să-i fi observat suferința. Absorbită de propriile-i gânduri, Zeta nu deschisese gura de la plecarea lor de la vilă. Cât despre Elizabeth, aceasta era instalată confortabil pe bancheta din spate, alături de ea. Părea să-și menajeze puterile pentru călătoria ce va urma.

În apropiere de Heraklion, circulația deveni din ce în ce mai aglomerată și când intrară în oraș, Victoria se strădui să privească doar șoseaua din fața mașinii. Pentru nimic în lume nu voia să revadă străduțele ce duceau spre minunata grădină în care fusese cu Michael la cină, aseară. Toate astea i se păreau acum atât de îndepărtate...

Trebuia să se concentreze asupra Elizabethei. La urma urmei, era cel mai bun mijloc de a-și alunga amintirile. De altfel, ajunseseră la aeroport. O ajută pe bătrâna doamnă să coboare, apoi mângăli în grabă pe un petic de hârtie adresa ei și i-o dădu lui Micahel. Preț de o clipă, mâna ei rămase captivă într-a lui, dar nici măcar o dată privirile nu li se întâlniră.

Apoi, totul decurse foarte repede. După ce se termină înregistrarea bagajelor, veni și clipa fatidică a despărțirii când doar Zeta își dezvălui emoția aruncându-se de gâtul ei cu toată înflăcărea tinereții.

– O să-mi lipsești atât de mult!

– O să vă întoarceți și voi curând. Sper ca, până atunci, lucrurile între voi... să se rezolve.

Zborul spre Londra fu anunțat înainte ca fata să aibă timp să-i răspundă și abia în acest ultim minut Victoria îndrăzni să-și ridice ochii spre Michael. De îndată ce își cufundă privirea în ochii lui, toată mulțimea din jurul lor dispăru, nu mai auzi nici un zgomot.

Preț de o clipă, se regăsiră singuri în acest spațiu imens care nu mai vibra decât prin intensitatea privirilor lor.

Victoria n-ar fi fost în stare să-i interpreteze expresia și nici măcar nu încercă, preocupată să memoreze chipul bronzat pe care străluceau ochii albaștri cu privirea lor de nepătruns.

Vraja fu brusc risipită de un grup de copii gălăgioși care alergau râzând printre ei doi.

Imediat, Victoria redeveni conștientă de agitația din aeroport și de prezența Elizabethei. Sarcina ei era de a o însoți până la Londra, unde o aștepta o altă viață. Poate că într-o zi amintirea acestei vacanțe „prelungite” se va șterge, lăsând-o liniștită, dar știa că pentru asta va fi nevoie să treacă niște luni bune.

*

* *

Coastele insulei dispărură foarte repede și după o călătorie fără probleme, avionul își începu coborârea spre aeroportul Heathrow. Cu fruntea lipită de hublou, Victoria privea căsuțele minuscule de la periferia Londrei înconjurate de grădini multicolore și se lupta din răsputeri cu durerea care-i sfâșia inima. Se întorsese în Anglia, unde nimic nu se schimbase. Nimic, în afară de ea, ale cărei sentimente nu mai aveau nimic de-a face cu ale tinerei fete fără griji care zburase cu două luni în urmă spre Creta.

Încântată că ajunsese în sfârșit, Elizabeth vorbea neconținut pe drumul ce ducea în oraș, se extazia în fiecare clipă la farmecul Londrei. Și într-adevăr, la acest început de vară, capitala era toată înflorită dar Victoriei i se părea totul întunecat. Începând cu albastrul atât de palid al cerului incomparabil cu azurul cretan. Chiar și florile și frunzele i se păruă mai puțin strălucitoare.

Totuși, când intră în salonul Elizabethei, ale cărui ferestre se deschideau spre Hyde Park, nu-și putu reține o exclamație admirativă.

– Ce priveliște minunată! Priviți toți acești copii care se joacă pe peluză. Aici, n-ar trebui să vă simțiți singură niciodată!

– Te înșeli, oftă bătrâna doamnă. Mai ales acum. O să-mi lipsești enorm. Și Michael... Consider că dă dovadă de mult curaj, vrând să se ocupe singur de Zeta. De curaj dar și de inconștiență. Va trebui să se recăsătorească, este evident că fata simte nevoia unei prezențe feminine.

Stânjenită, Victoria schimbă vorba, prefăcându-se că nu aude.

– Sunteți obosită. Odihniți-vă până când desfac bagajele.

Urma să petreacă noaptea și a doua zi dimineata în casa bătrânei doamne, până când venea cea care-i va prelua îndatoririle.

Se culcară foarte devreme, dar la fel ca în ajun, Victoria nu-și găsi somnul. După liniștea din Idras, Londra i se

părea incredibil de zgomotoasă și, fără să creadă că este chiar așa, puse pe seama traficului neconținut, motivul insomniei sale.

Despărțirea de Elizabeth, care reprezenta ultima ei legătură cu Creta fu dureroasă, chiar dacă se simțea liniștită că o lasă pe mâini bune.

Ajunse acasă la ea, unde părinții o întâmpinară cu căldură și chiar în seara aceea, îi telefonă lui Cathy.

– Victoria! exclamă tânăra auzindu-i vocea. Credeam că n-am să te mai revăd vreodată!

Nerăbdătoare, își dădură întâlnire pentru a doua zi și conveniră să se întâlnească la spital, spre seară, pe la ora cinci.

– Cred că te bucuri s-o revezi, îi spuse mama ei. Ai atâtea să-i povestești...

Cu un zâmbet forțat în colțul gurii, Victoria dădu din cap. De fapt, ce-i va povesti prietenei sale? Din teama de a înfrunța realitatea, nu se gândise încă și nu știa răspunsul nici a doua zi spre seară, când ajunse la Saint-Clement.

– Arăți superb! exclamă Cathy. Ce bronz! Când mă gândesc că eu deja m-am albit. Dar este normal, din moment ce, în timp ce eu munceam din greu, tu te prăjeai la soare.

– Exagerezi. Am muncit și eu, să știi.

Fata izbucni în râs.

– Dacă spui tu! Oricum, o să-mi povestești totul la cină. Am rezervat o masă la *Antoine*.

O jumătate de oră mai târziu, intrau într-o sală mică de restaurant cu decor rustic.

– Este nou? Am impresia că n-am mai fost aici.

– Este ultimul local la modă. Rezervat pentru ocazii speciale!

– Mulțumesc.

Așezate la o masă dintr-un colț liniștit, ascunsă după o perdea de plante verzi, examină meniul și Victoria văzu cu ușurare că nici un fel de mâncare nu-i amintea de ultima ei cină în Creta. De îndată ce făcură comanda, începu prima s-o chestioneze pe Cathy, amânând astfel cât se poate povestirea ei.

– Îți las onoarea să începi tu, frumoaso. Povestește-mi ce ți s-a mai întâmplat de când ne-am despărțit.

– Multe lucruri, răspunse Cathy cu un zâmbet misterios. Îți amintești de doamna Howson?

– Nu poate fi uitată atât de ușor.

Intrigată, Victoria remarcă exaltarea ce strălucea în ochii prietenei sale.

– Dacă îmi amintesc bine, trebuie să iasă în curând la pensie?

– Exact! Pleacă peste trei luni și ghicește cine o s-o înlocuiască? Eu!

– Grozav!

Ciocniră un pahar în cinstea promovării lui Cathy, înainte să înceapă o discuție însuflețită despre viața de la

spital și în cursul discuției, Victoria se lăsă cuprinsă de un val de nostalgie. Parcă niciodată spitalul Saint-Clement nu-i lipsise atât.

Având parcă al șaselea simț, Cathy îi ghici repede gândurile.

– De ce nu te întorci și tu la spital? o întreabă ea brusc.

– Să mă întorc? Dar... este imposibil. Am făcut deja o alegere, și...

– Ziceam și eu așa. În fond, faci ce vrei.

Cathy luă un meniu și cu nasul ascuns după lista de deserturi, abordă subiectul de care Victoria se temea atât.

– Acum, povestește-mi despre sejurul tău forțat.

Cu o privire malițioasă, se aplecă și adăugă:

– Frumosul tău doctor, a meritat să-l cunoști?

Din fericire, chelnerul alege tocmai acest moment să umple paharele și Victoria beneficia de câteva clipe de răgaz. Încă nu știa ce să-i mărturisească prietenei sale despre Michael, nici chiar dacă îi va spune că principalul motiv al refuzului ei de a se întoarce la spital era numirea lui în fruntea serviciului de obstetrică.

– S-a întâmplat ceva?

Stânjenită, Victoria se strădui să zâmbescă.

– Mă întrebam cum să răspund la întrebarea ta. Cred... cred că părerea mea despre Michael s-a schimbat în ziua când am descoperit că are un dispensar în sat. Să știi că face o muncă fantastică acolo.

Își uită stânjeneala și se lansă într-o descriere pasionată a micului cabinet înființat de Michael.

– N-am să uit niciodată noaptea în care am fost chemați pentru o naștere dificilă... A fost o experiență de-a dreptul extraordinară.

– Bănuiesc că așa a fost. Presupun că ai lucrat adeseori cu el?

Fără ca nimic să prevestească asta, ochii Victoriei se umplură brusc de lacrimi. Vru să se stăpânească, dar era prea târziu, Cathy le văzuse deja umezindu-i genele.

– Asta era deci, murmură ea, consternată. Am simțit eu că nu mai ești aceeași.

Îi mângâie mâna și șopti:

– Îl iubești, nu-i așa?

Victoria rămase cu privirea plecată. Răspunsul era evident și cuvintele ar fi fost inutile.

– Și el?

– Habar n-am.

Cu degete nervoase, începu să se joace cu firimiturile de pâine de pe fața de masă.

– M-a sărutat de vreo două-trei ori... așa... Cred că nu-l interesează decât munca și fiica lui vitregă. Face tot ce poate pentru ea.

– Probabil că nu-i este ușor, spuse Cathy. Poate că ar trebui să se recăsătorească.

Victoria întoarse capul fără să comenteze.

– Cum te-ai înțeles cu... cum o cheamă pe fată?

– Zeta. Pare să-i placă de mine, dar presupun că numai pentru că și eu am fost drăguță cu ea.

Vocea i se frânse și Cathy o văzu cu uimire îmbujorându-se sub bronzul frumos.

– Dacă... dacă îți închipui că o să mă mărit cu el numai pentru că-și dorește o mamă pentru fiica lui, te înșeli! izbucni ea. Oricum, n-am să-l mai revăd niciodată. Nu mai este cazul să vorbim despre el.

– Dacă insiști...

Cu diplomație, Cathy schimbă subiectul și curând pleacă de la restaurant fără să mai fi pronunțat vreodată numele lui Michael.

– Îți telefonez eu, promise Victoria după ce prietena ei o lăsa acasă. În principiu, trebuie să stau la părinții mei vreo săptămână înainte să contactez agenția de plasare.

În cursul nopții, vremea se strică și Victoria se trezi sub un cer cenușiu și o ploaie fină care nu erau lucrul cel mai potrivit pentru a-i ridica moralul. În speranța de a o mai înveseli, mama ei o scoase la cumpărături și chiar dacă Victoria îi aprecie gestul, nu reuși să-și alunge gândurile negre.

Istovite și încărcate de pachete, se întoarseră acasă pe la sfârșitul după-amiezii. Tatăl Victoriei, care tocmai pregătea un ceai în bucătărie, își întâmpină fiica îmbrățișând-o călduros.

– Tocmai te-a căutat cineva la telefon, îi zise el.

– Oh nu! Să nu-mi spui că a fost de la agenție?

– Nu... Ceva mai grav.

O expresie pe care Victoria o cunoștea bine apărură pe chipul tatălui său. Acestuia îi plăcuse întotdeauna să lase oamenii în așteptare și nu le anunța vestea decât cu picătura, pentru a le atârta curiozitatea.

– De altfel, dacă aș fi în locul tău nici nu m-ar interesa.

– Tată! Știu că te amuză să mă faci curioasă, dar spune-mi cine a fost.

– Dacă vrei tu... A fost un telefon din Creta, draga mea. Doctorul acela... vrea să te duci imediat acolo, pentru că fiica lui este bolnavă. Mi-a spus foarte ferm că te va aștepta la zborul de la miezul nopții la... cum îi zice orașului acela? Ah, da... la Heraklion. Sper că-i vei răspunde că ești în vacanță și că poate găsi pe altcineva.

Încremenită, Victoria își încleștase degetele pe speteaza unui scaun și pentru o clipă se temu că nu-și va stăpâni emoția. Inspiră profund și încercă să-și potolească bătăile inimii.

– Nu ți-a spus ce i s-a întâmplat Zetei? Întrebă ea dintr-o răsuflare.

– Nu. După ce mi-a dat „instrucțiunile”, a închis.

Încruntat, tatăl său o întrebă din priviri.

– Doar n-o să te întorci acolo?

Brusc, apatia pe care i-o provocase șocul se risipi și Victoria reveni la viață.

– Bineînțeles că mă voi întoarce!
– Dar abia ți-ai desfăcut valizele! exclamă mama ei.
– Știu, dar Michael n-ar fi sunat dacă n-ar fi fost vorba de ceva grav. Și apoi, țin la fiica lui. Nu pot s-o las dacă este bolnavă.

Indiferentă la protestele părinților săi, Victoria ieși din bucătărie și urcă în fugă în camera ei. Nu cumva să-și uite ceva. Pașaportul, cecurile de călătorie nefolosite... dar în rest? Ce-ar mai trebui să ia cu ea? De data asta, cât va rămâne acolo?

Întoarcerea aceasta atât de neprevăzută și de rapidă o făcea atât de nervoasă încât se simți realmente ușurată când plecă în sfârșit la aeroport.

O dată instalată în avion, se trezi cuprinsă de sentimente contradictorii și năpădită de întrebări cărora nu era în stare să le găsească răspuns. Era într-o asemenea stare încât la sosirea în Heraklion nu mai era decât o palidă imagine a infirmierei calme și eficace chemată în ajutor de Michael.

Zărindu-l însă livid și cu o expresie încremenită prin mulțimea care se grăbea la ieșire, își recăpătă reflexele profesionale și nu se mai gândi decât cum ar putea să-l ajute în clipa aceasta când avea nevoie de ea.

Capitolul 12

— Este formidabil că ai putut veni.

Fără să piardă nici o secundă, îi luă geanta de voiaj și-și croi drum prin mulțime.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Victoria, străduindu-se să țină pasul cu el. Nu i-ai spus nimic tatălui meu.

Răspunsul lui Michael o îngheță:

— Zeta s-a îmbolnăvit de tifoidă. Se pare că n-a luat în seamă când i-am spus să-și facă rapelul și iată rezultatul.

Așteptă ca Victoria să termine controlul pașaportului ca să continue.

— Nu există nici un motiv să nu scape, dar va avea multă nevoie de tine.

— Și Andreas?

Un zâmbet trist apăru pe buzele lui.

— Este prea bolnavă ca să se mai gândească la el. Și ar fi probabil pentru prima oară când nu m-ar agasa dacă aș

auzi-o vorbind despre el, oftă Michael. În fine... Dacă ai ști ce ușurat mă simt că ești aici.

Victoria simți o strângere de inimă. O va îngriji pe draga de Zeta și, în schimb, el o va plăti pentru asta... fără ca vreodată să-i mai poată apropia ceva. Pentru a evita orice dezamăgire, știa că va trebui ca de acum să se agațe de acest gând.

De îndată ce părăsiră aeroportul, aerul cald al nopții cretane o învălui și prin geamurile întredeschise ale mașinii pătrunse curând parfumul delicat de lavandă și de rozmarin.

— Este minunat că m-am întors aici, nu se putu ea abține să murmure.

— N-ai plecat de prea multă vreme.

— Poate, dar mie mi s-a părut mult.

— Este adevărat, încuviință Michael cu o voce îngândurată care o surprinse. Cum te-ai despărțit de Elizabeth?

Profitând cu bucurie de oportunitatea unui subiect neutru, Victoria îi făcu un raport detaliat al ultimelor ore petrecute cu bătrâna doamnă apoi, încheindu-și relatarea, îl întrebă despre vaccinări.

— N-am mai făcut de când ai plecat. Se poate spune că, amândoi, am fost foarte eficienți. Printre cei nevaccinați, sunt mai multe cazuri de tifoidă printre care și băcanul. Știi bine că boala este foarte contagioasă.

– Crezi că în sfârșit autoritățile sanitare vor introduce apă curentă?

– Sper. De aceea, am hotărât să mă retrag o vreme. N-aș vrea ca din cauza mea doctorul din Heraklion să aibă probleme.

– Dar vei redeschide cabinetul! exclamă ea. Faci o treabă foarte bună aici.

– Crezi?

Victoria tăcu, o tăcere pe care el nu căută s-o întrerupă. În depărtare se zăreau serpentinele stâncoase ce duceau spre Idras, ale cărui case scânteiau cu albul lor în lumina palidă a lunii. Nu se zărea nici o lumină aprinsă, nici chiar în vilele învecinate.

– Cei mai mulți dintre locatarii vilelor au plecat, îi explică Michael.

Victoria însă nu-l asculta. Se apropiau de vila lor și amintirile o năpădeau. I se întâmplaseră atâtea lucruri în decursul primului ei sejur aici. Ce-i va aduce acesta?

Cu inima strânsă, își înăbuși un oftat, pentru că evidența răspunsului îi sărea în ochi. Nu-i va aduce nimic altceva decât o muncă obositoare la căpătâiul unei adolescente bolnave.

Când intră în camera ei, Zeta deschise ochii și peste obraji slăbiți de boală începură să se prelingă lacrimi.

– Oh! Victoria, articulă ea cu o voce slabă, mă bucur atât de mult să te revăd.

– Totul o să fie bine de acum, o liniști Michael dând la o parte șuvițele lungi și brune care-i încadrau fața lividă. Acum, Victoria este aici ca să aibă grijă de tine, să te faci bine.

Strângându-și pumnii, Victoria se rugă Cerului ca vorbele lui să se adeverească. Nu mai fusese niciodată confruntată cu o boală atât de serioasă și spera ca manualele pe care le adusese în valiză s-o ajute să-și îndeplinească sarcina.

– O să-ți aranjez patul, murmură ea aplecându-se spre Zeta. Te vei simți mai bine după aceea.

Era trecut de ora două și jumătate când în sfârșit Victoria se întinse în patul ei și abia era șapte dimineața când se trezi pentru a-și începe ziua de muncă.

Îmbrăcată în uniformă ei albă, aruncă o privire satisfăcută imaginii pe care i-o reflecta oglinda. Pentru prima oară după multe săptămâni, semăna în sfârșit cu o infirmieră.

Pregătită astfel, ieși pe culoarul ce ducea la camera Zetei și aproape imediat se întâlni cu Michael, ale cărui cearcăne dovedeau că nu închisese ochii. Cu o privire critică, o măsură din cap până-n picioare.

– Chiar te crezi obligată să porți uniformă aceasta? O să mori de cald în ea.

– Nu-ți face griji, mă simt mai bine așa. O să-mi ridic doar mânecile.

În zilele următoare însă, Victoria înțelese ce vruse el să spună și regretă rochiile ușoare pe care le purtase în decursul primului ei sejur aici.

Febra Zetei părea să se transmită și corpului ei și ventilatorul care mișca aerul nu aducea nici o undă de răcoare.

În spatele jaluzelelor lăsate, lumina lăptoasă care domnea în vilă era aproape ireală și amândoi semănau cu niște fantome ce bântuiau încăperile pustii.

Nimeni nu venea în vizită. Nici chiar Katerina, căreia Michael îi ceruse insistent să rămână în sat. Cât privește frigiderul, era plin cu atâtea provizii încât ar fi putut face față și unui asediu. Cu atât mai mult cu cât nici unul nici celălalt nu aveau poftă de mâncare.

– Am impresia că trăiesc un vis, zise într-o zi Victoria, ocupată să prepare o băutură răcoritoare pentru Zeta.

– Aș zice mai degrabă, un coșmar.

Cu brațele încrucișate, Michael se prăbușise pe un scaun.

– Ți dai seama că trebuie să mă întorc în Anglia peste două zile?

– Poftim?

Victoria fu cât pe ce să se sufocă.

– Dar... exclamă ea, explică-le ce se întâmplă aici. Cu siguranță, îți vor permite să-ți amâni întoarcerea!

– Este imposibil.

Își întinse picioarele și o grimasă îi deformă chipul.

– Am încredere totală în tine, reluă el masându-și mușchii dureroși de oboseală. Și Zetei începe să-i fie mai bine. Doar nu ți-e frică să rămâi singură?

– N... nu... Dar dacă va trebui să-ți cer un sfat, eu...

– Victoria, nici mie nu-mi place, dar sunt obligat să plec. Zeta nu mai este atât de bolnavă încât să justifice întârzierea mea la noul loc de muncă. Și îți promit că voi telefona în fiecare seară.

Ștergându-și cu o mână picăturile de sudoare de pe frunte, ea dădu din cap.

– Bine. Te voi ține la curent cu tot ce se petrece, promise ea.

Înainte de plecare, Michael îi făcu o listă lungă cu indicații, insistând în mod deosebit asupra imensei oboseli pe care o va resimți Zeta după ce îi va scădea temperatura. Era un lucru normal în evoluția bolii și nu trebuia să se îngrijoreze.

În ziua plecării, când soarele era deja sus pe cer, el își încuie în sfârșit portbagajul mașinii. Veni apoi spre Victoria și-i luă în palme mâinile fragile.

– Dacă ai vreo problemă, nu ezita să-mi telefonezi... la orice oră. Dacă n-am să-ți pot răspunde chiar în momentul acela, te voi suna cât pot de repede, promit.

Luptându-se cu un teribil sentiment de singurătate, ea privi mașina îndepărtându-se pe sub pini, apoi se întoarse la căpătâiul pacientei sale.

În primele zile, Zeta nu păru să-și dea seama de absența lui Michael dar, pe măsură ce starea sănătății i se ameliora, regreta acest lucru.

– Data viitoare când va telefona, îi zise ea într-o zi Victoriei, întreabă-l când are de gând să se întoarcă.

La fel de nerăbdătoare ca tânăra ei pacientă, îi puse chiar în seara aceea întrebarea lui Michael.

– Dacă aș putea să-ți răspund...

Oftatul lui ajunse la ea peste miile de kilometri care-i despărteau.

– Din păcate, continuă el, unul din chirurgii mei este bolnav și îmi este imposibil să las serviciul în acest moment. Sunt sigur că înțelegi...

Mai vorbiră câteva clipe, apoi Michael închise telefonul. Întorcându-se în camera Zetei, Victoria se întreabă cum îi va anunța vestea cea proastă și hotărî să joace pe cartea sincerității.

– Mă tem că nu va veni nici weekendul acestea, zise ea așezându-se pe marginea patului.

Îi repetă ce-i spusese Michael, dar Zeta nu crezu o iotă din scuzele lui.

– Sunt sigură că nu-i nici un chirurg mai bolnav decât ești tu.

Bosumflată, se închise într-o tăcere din care ieși cu o bruschete surprinzătoare.

– Când voi putea să-l văd pe Andreas?

Luată pe nepregătite, Victoria nu găsi nimic de spus decât adevărul.

– Nu mai ești contagioasă, dar nu cred că este încă momentul să primești vizite.

– Andreas nu este un vizitator ca oricare altul, protestă Zeta.

Victoria o privi, zâmbind. Părul ei atât de strălucitor de obicei îi încadra acum fața palidă și slăbită cu șuvițe încâlcite și terne. Cât privește ochii de un negru de cărbune, își pierduseră strălucirea, la fel cum și trupul său tânăr nu părea să-și păstreze liniile armonioase din cauza slăbirii.

Nu era nici o îndoială că Andreas ar fi fost șocat s-o vadă în starea asta.

– Dacă îți dau voie să-i telefonezi după vreo două-trei zile, încep eu cu prudență, și să-l chemi aici, îmi promiți că o să-l rogi să nu stea prea mult?

– De acord, dar promite-mi și tu că nu-i vei spune lui Michael. Ar fi în stare să refuze.

– N-am să-i spun nimic dacă nu mă întreabă și cum nu telefonează în fiecare zi, poate că ai noroc.

– Îți mulțumesc, murmură Zeta strângând-o de mână. Cel puțin tu, mă înțelegi. Nu ca el. Am impresia că mă consideră încă un copil.

Chiar dacă Victoria îi zâmbi, nu-și putea înăbuși remușcărilor care deja o copleșeau. Îi era rușine de slăbiciunea ei, dar dacă faptul că își va vedea prietenul va putea să amelioreze starea Zetei, Michael nu putea s-o blameze. Oricum, era prea târziu, îi promisese fetei și nu putea să revină asupra deciziei.

*

* *

În vinerea următoare, o ajută pe Zeta să se așeze într-un fotoliu de lângă fereastră. Îmbrăcată în cel mai frumos capot al ei și cu obraji colorați discret în roz, adolescenta își recăpătase farmecul.

Andreas nu se lăsa așteptat. Ultimele raze de soare se prelingeau peste munți când mașina lui apărură pe alee. Cauciucurile scrâșniră pe pietriș și mica mașină galbenă se opri în fața treptelor verandei.

Victoria îi ieși în întâmpinare și fu foarte mirată să constate lipsa de entuziasm a lui Andreas când acesta coborî din mașină. În loc să-l vadă urcând în fugă treptele, nerăbdător, el rămase încremenit, cu privirea ridicată spre ea.

– Credeți că nu mai există nici un risc? întrebă el cu o voce încordată. Nu mai este molipsitoare?

– Bineînțeles că nu, fii fără grijă.

Cuvintele Victoriei nu păreau să-l fi convins.

– Prefer totuși să rămân în grădină. Zeta poate să stea la fereastră.

Victoria nu înțelegea. Aplecată peste balustrada verandei, îl privea fără să-și ascundă surprinderea.

– Nu este cazul să fii atât de prudent, ți-am spus că nu mai este contagioasă...

– Vă rog, îi tăie vorba Andreas într-o engleză aproximativă. Prefer să... Vreți să vă duceți să-i spuneți?

– Este deja la fereastră, îi replică ea cu răceală. Așa că du-te și spune-i singur.

Întâlnirea atât de așteptată de Zeta fu scurtă. După doar un sfert de oră, Andreas se întorcea în fugă și mașina lui demară atât de repede încât Victoria abia avu timp s-o zărească printre pini.

Împărțită între curiozitate și teamă, șovăi o clipă, apoi cu un mers hotărât intră în vilă și se duse la Zeta. Fata era așezată acolo unde o lăsase, cu capul dat pe spate și ochii închiși. Auzind pași, îi deschise încet.

– Sper că nu ești prea obosită, începu cu blândețe Victoria.

– Nu mai mult ca de obicei.

O schiță de zâmbet îi luminează chipul.

– A fost nostim, nu-i așa? Andreas în grădină și eu aici...

Îi era atât de frică să se apropie... Când m-am aplecat spre el, s-a tras repede înapoi, gata să cadă în tufa de trandafiri.

Cu privirea pierdută peste vârfurile pinilor, mângâiate de razele apusului de soare, scutură din cap, îngândurată.

După o vreme, spuse cu o voce frântă:

– Ciudat, n-am simțit nimic deosebit văzându-l. Credeam că-l iubesc, și iată, n-am simțit nimic.

Inima Victoriei tresări. Așadar, riscul pe care și-l asumase se solda cu o victorie. Acum, Michael nu avea de ce să se mai supere pe ea când va afla.

– De altfel, cred că sentimentul este reciproc, adăugă Zeta cu un râs amar. Teama de a se îmbolnăvi de tifoidă era mai mare decât dorința de a mă vedea.

– După tot ce-mi spui, se pare că nu-i chiar o tragedie, conchise repede Victoria, încântată de finalul acestei idile. Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

Abia ieșise din cameră când îi atrase atenția zgomotul unui motor. O mașină urca dealul. Poate că se îndrepta spre o altă vilă, dar... Victoria încremeni, atentă la zgomotul care se apropia încetul cu încetul. Acum, era sigură, mașina intrase pe alee vilei lor.

Se întoarse brusc din drum și alergă spre verandă, unde fascicolul luminos al farurilor o orbi. Își duse o mână la ochi tocmai când acestea se stinseră și o portieră se închise cu zgomot.

Din mașină ieși un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Ținea în mână o geantă de voiaj și, o fracțiune de secundă, nu-l recunoscuse. Dar când privirile li

se întâlniră în semiîntinericul care se lăsase, Victoria se crispă, cu inima brusc inundată de un val de fericire.

– Ce surpriză, reuși ea abia să articuleze. Zeta va fi foarte bucuroasă.

– Îmi pare rău, zise Michael apropiindu-se. N-am avut timp să te anunț. Am plecat de la spital direct la aeroport.

– Chirurgul tău se simte mai bine?

– Poftim? Ah... da, mult mai bine.

Cu mersul lui vioi, urcă treptele verandei.

– Dar aici? Totul e-n regulă?

– Lucrurile se rezolvă, încetul cu încetul.

– Hmm... Nu credeam că starea Zetei îi permite deja să primească vizite. Crezi că a fost prudent să-l lași pe Andreas să vină? I-am văzut mașina când urcam.

O privi cu o expresie de îndoială, de parcă s-ar fi temut că exagerase, că se amestecase în ceva ce nu-l privea. Văzându-i expresia derutată, Victoria izbucni într-un râs limpede ce detensionă atmosfera.

– Așteaptă numai să afli rezultatul întâlnirii lor. Mărturisesc că mi-am asumat un risc dar... du-te și vorbește cu ea.

Aparent prea puțin convins, dispăru în vilă fără să-i mai spună ceva Victoriei, care profită de răgaz și se duse să-i pregătească un suc tinerei sale paciente și să arunce o privire prin frigider ca să poată stabili un meniu pentru cină.

*

* *

Se așezară la o masă improvizată în camera Zetei, care adormi de îndată ce termină de mâncat. Apoi Michael plecă să facă un duș și Victoria rămase singură.

După ce făcu ordine în bucătărie, se întreba ce urma să facă acum, când el apărură în spatele ei pe treptele verandei unde Victoria se retrăsese să se odihnească.

– Cred că-ți datorez scuze, îi zise el strecurându-se alături de ea ca s-o ia de mână. Zeta mi-a povestit întâmplarea cu Andreas.

Cu o umilință pe care nu i-o cunoscuse niciodată, el adăugă:

– Ar fi trebuit să te ascult de la bun început. Asta ne-ar fi scutit de multe neazuri.

O strânse mai cu putere de mână, apoi o obligă să se ridice și porniră spre grădină. Ea îl urma ca o somnambulă.

– Trebuie să știi de ce m-am întors.

Vocea lui i se păru nefiresc de gravă.

– De când am plecat, n-am încetat să mă gândesc la tine, reluă el după o scurtă pauză. Am simțit că îmi lipsești enorm și mi-am dat seama cât de prost am fost când am fost aici.

– Nu... nu înțeleg.

– Chiar așa?

În lumina lunii, ea îi zări expresia plină de gravitate a feței.

– Singurul lucru care m-a ajutat în aceste ultime două săptămâni a fost faptul că te știam aici, cu Zeta. Și am înțeles în sfârșit de ce aveam nevoie.

Se întrerupse și când își termină fraza, vocea îi tremura.

– Victoria, vrei să te măriți cu mine?

– Să... să mă mărit? repetă ea făcând ochii mari.

– Ai auzit bine... Nu-mi spune că este un șoc atât de mare.

– Dar... nu mi-am imaginat niciodată... Vreau să spun...

Este ultimul lucru la care...

În efortul de a părea coerentă, dădu brusc frâu liber tensiunii care o sufoca.

– Ești sigur că îți dai seama ce-mi ceri?

– Evident!

Fără îndoială, ar fi cuprins-o în brațe dacă ea nu s-ar fi ferit destul de violent.

O privi cu îngrijorare, încruntat.

– Victoria, te implor, răspunde-mi.

Nemișcată, ea inspiră adânc, apoi izbucni în plâns.

– Cum poți să crezi că m-aș mărita cu un bărbat al cărui singur scop este de a-și întemeia un cămin pentru fiica lui! explodează ea. Pentru că asta este, nu-i așa? Ți se pare mult mai ușor să mă ai alături ca să am grijă de ea! Înțeleg foarte bine lucrul acesta! Problema este că nu te-am auzit

nici măcar o dată spunându-mi că mă iubești. Poate că sunt mai demodată, mai romantică, sau cum vrei să-i spui, dar ceea ce tocmai mi-am propus nu este altceva decât un aranjament. Așa că răspunsul este nu, ai auzit? Nu!

Cu un gest brutal, își trase mâna și fugi spre șoseaua pe care o traversă alergând pentru a ajunge la poteca îngustă ce ducea spre faleză.

Luna învăluia munții în reflexe argintii și stelele străluceau pe un cer de catifea dar, pentru prima oară, Victoria nu fu sensibilă la frumusețea peisajului.

Cu ochii în lacrimi, se așeză pe o stâncă și-și lăsa suferința să izbucnească. La fel ca în ajunul plecării în Anglia, când realitatea unei despărțiri definitive de Michael era iminentă.

De ce trebuise să reapară în viața ei?

Își ștergea lacrimile când un zgomot o făcu să ridice capul. În liniștea noții, auzi zgomot de pași, pași ce se îndreptau spre ea.

Trebuia cu orice preț să scape de el și-și aminti de o cărare ce cobora spre culturile în terase. Se repezi într-acolo exact când auzi vocea lui Michael.

– Atenție!

Dar era prea târziu! În graba ei, piciorul îi alunecă pe marginea falezei și simți cu groază cum cade în gol.

– Dumnezeuule!

Michael alergă către locul în care dispăruse. Dacă nu-i amortizase nimic căderea...

Cu inima bătându-i nebunește, se agăță de marginea stâncoasă, apoi se aplecă spre peretele abrupt, lăsând imediat să-i scape un oftat de ușurare. Peste frunzișul întunecat al unei tufe de rozmarin sălbatic, zări pata albă a rochiei ei. Fără să ezite vreo clipă, se lăsă să alunece spre rambleul aflat la trei-patru metri mai jos.

– Totul este în regulă?

– Da, în afară de câteva zgârieturi.

Cu ajutorul lui, ea reuși să se așeze.

– M-ai speriat îngrozitor!

– Ah da? zise ea pe un ton amar.

– Firește, Victoria. Doar... te iubesc. Dacă te-aș fi pierdut, ar fi fost...

– Mă iubești?

– Cum poți să te îndoiești de asta?

– Dar... de ce nu mi-ai spus mai demult?

– Victoria... cum ai putut să te gândești că m-aș fi căsătorit cu tine fără să te iubesc? murmură el trăgând-o la piept. În ceea ce privește căsătoria, sunt la fel de romantic ca și tine...

Auzind niște trosnituri sinistre, el o ajută să părăsească repede acest adăpost precar al tufei salvatoare și, câteva clipe mai târziu, ea se cățără pe marginea falezei.

Când amândoi fură în siguranță, începură să râdă în hohote.

– Ce loc neobișnuit pentru a face o cerere în căsătorie! Dacă am mai încerca o dată?

Încă nedumerită, Victoriei îi venea greu să creadă în această fericire venită atât de brusc. Doar cu câteva momente în urmă, fusese atât de tristă și acum, era atât de fericită.

– Da, Michael, să mai încercăm o dată...

– Victoria... te iubesc. Cee ce îmi doresc cel mai mult pe lume este să mă căsătoresc cu tine.

Vocea lui, cu o notă de infinită tandrețe, o făcu să se înfioare. Se strânse lângă el și răspunsul ei se topi într-un sărut pătimaș.

Și în noaptea aceea, minunatul spectacol al colinelor fermecate nu se putea compara cu frumusețea dragostei lor.

Sfârșit